

Antecedents

Decret llei 27/2021, del 14 de desembre, d'incorporació de les directives (UE) 2019/770 i 2019/771, relatives als contractes de subministrament de continguts i serveis digitals i als contractes de compravenda de béns, al llibre sisè del Codi civil de Catalunya

Tram. [203-00017/13](#)

Reg. 25385 / Admissió a tràmit de la iniciativa: Mesa del Parlament, 21.12.2021

Publicació en el DOGC 8564, de 16.12.2021

0-. Índex de la documentació aportada pel Govern.

1-. Comunicació al secretari del Govern de l'inici de la tramitació del Projecte de decret llei..... **p. 1-2**

2-. Memòria justificativa (Informe justificatiu previst a l'article 38.3 de la Llei 13/2008)..... **p. 3-7**

3-. Informe jurídic..... **p. 8-21**

4-. Ordre d'inserció al DOGC..... **p. 22**

5-. ***Text del Decret llei aprovat a la sessió del Govern de 14 de desembre de 2021**

6-. ***Certificat del secretari del Govern**

7-. Decret 27/2021, de 14 de desembre, publicat al DOGC núm. 8564, de 13.12.2021..... **p.23-37**

MEMÒRIA EXPLICATIVA

Dades de la disposició

Tipus de disposició

Decret llei

Títol de la disposició: Decret llei 27/2021, de 14 de desembre, d'incorporació de les directives (UE) 2019/770 i 2019/771, relatives als contractes de subministrament de continguts i serveis digitals i als contractes de compravenda de béns, al llibre sisè del Codi civil de Catalunya.

Documents que conté l'expedient

1. Comunicació al secretari del Govern de l'inici de la tramitació del Projecte de decret llei
2. Memòria justificativa (Informe justificatiu previst a l'article 38.3 de la Llei 13/2008)
3. Informe jurídic
4. Ordre d'inserció al DOGC
5. Text del Decret llei aprovat a la sessió del Govern de 14 de desembre de 2021
6. Certificat del secretari del Govern
7. Decret 27/2021, de 14 de desembre, publicat al DOGC núm. 8564, de 16.12.21

Justificant de lliurament e-Valisa

Objecte del lliurament

Assumpte	Projecte de Decret llei d'incorporació directives al CCC relatives als contractes de subministrament de continguts i serveis digitals ...
De	Maria del Pilar Garcia Cruz (ADVOCAT/ADA EN CAP DE LA GENERALITAT)
Per a	Xavier Bernadí Gil (SECRETARI/ARIA DEL GOVERN)
Visualitzadors	Joaquim Clavaguera Vila (SECRETARI/ÀRIA GENERAL DE JUSTÍCIA)
Llegit per	
Opcions de l'enviament	Important
Documents annexos	211207_DGDEJM_a_AJ____211203_memoria_justificativa.pdf Hash(SHA256): 80a248b80b7c150ccb9240572b4b2631166d7961497237b52075f8ad95a84b79 211202_DGDEJM_a_AJ____2021_11_25_decret llei_modif_ccc_tra nsp_directives_v05_retocada.docx Hash(SHA256): 39ccc04b4802a503b09aa35497f6c7cfec192963cb551d199d7f9df6c9f6d2df

Signatura

Signant	Maria del Pilar Garcia Cruz - [Redacted]
Ens	
Data	07/12/2021 - 13:04
Entitat de certificació	Departament de la Presidència

Contingut

Benvolgut Secretari del Govern,

Mitjançant el present, i seguint indicacions del Secretari General del Departament de Justícia, li comunico que aquest Departament de Justícia ha iniciat la tramitació del Projecte de decret llei d'incorporació de les directives (UE) 2019/770 i 2019/771, relatives als contractes de subministrament de continguts i serveis digitals i als contractes de compravenda de béns, al llibre sisè del Codi civil de Catalunya.

Ambdós textos van entrar en vigor vint dies després de la seva publicació al DOUE (art. 26 de les Dir. 2019/770 i Dir. 2019/771) i, des d'aleshores, regeix el mandat, adreçat als Estats, d'implementar les mesures d'incorporació que escaiguin. Aquestes mesures internes seran aplicables a partir de l'1 de gener de 2022 i només en relació amb els contractes de compravenda atorgats a partir d'aquesta data (art. 24.2 Dir. 2019/771) i amb els contractes de subministrament de continguts i serveis digitals a partir d'aquest moment (per tant, encara que el contracte s'hagi atorgat amb anterioritat [art. 24.2 Dir. 2019/770]).

Segons el principi d'autonomia institucional reconegut per la Unió Europea als Estats membres, correspon només als Estats, d'acord amb el seu marc constitucional, determinar qui té competència per a transposar una directiva i com s'ha de fer. Respecte a la incorporació al dret català d'ambdós textos, l'article 113 de l'Estatut d'autonomia de

9032/500014/2021

07/12/2021 - 13:04

9032/497136/2021

07/12/2021 - 13:04

Catalunya (d'ara endavant, EAC) estableix que correspon a la Generalitat el desplegament, l'aplicació i l'execució de la normativa de la Unió Europea que afecti a l'àmbit de les seves competències. L'article 189 de l'EAC disposa que la Generalitat aplica i executa el dret de la UE en l'àmbit de les seves competències i l'article 129 de l'EAC estableix que correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de dret civil, excepte en les matèries que l'article 149.1.8 de la Constitució espanyola atribueix en tot cas a l'estat. Per tant, atès que les normes sobre contractació amb consumidors a què es refereixen les dues directives són matèria civil competència de la Generalitat de Catalunya, han de ser transposades al dret intern.

En aquest sentit, és necessari aprovar amb caràcter urgent i extraordinari un Projecte de decret llei que permeti incorporar les directives europees esmentades a l'ordenament jurídic de Catalunya per tal que puguin aplicar-se a partir de l'1 de gener de 2022. És per això que, de conformitat amb el que estableix l'article 38.2 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, us sol·licito la seva inclusió en l'ordre del dia del proper Govern del 14 de desembre de 2021.

Adjuntem el text del Projecte de decret llei i la memòria justificativa.

Cordialment,

Memòria justificativa de la necessitat extraordinària i urgent del Decret llei d'incorporació de les directives (UE) 2019/770 i 2019/771, relatives als contractes de subministrament de continguts i serveis digitals i als contractes de compravenda de béns, al llibre sisè del Codi civil de Catalunya

1. Presentació

L'article 38.3 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, disposa que els projectes de decret llei han d'anar acompanyats d'un informe que justifiqui la necessitat extraordinària i urgent i certifiqui que les mesures proposades són congruents i estan en relació directa amb la situació que s'ha d'afrontar.

La Directiva (UE) 2019/770, del Parlament Europeu i del Consell, de 20 de maig de 2019, "relativa a determinados aspectos de los contratos de suministro de contenidos y servicios digitales", i la Directiva (UE) 2019/771, també del Parlament Europeu i del Consell i de la mateixa data, "relativa a determinados aspectos de los contratos de compraventa de bienes", són directives que, essencialment, regulen l'obligació, a càrrec del professional, de lliurar o prestar el servei conforme al contracte atorgat.

Ambdós textos van entrar en vigor vint dies després de la seva publicació al DOUE (art. 26 de les Dir. 2019/770 i Dir. 2019/771) i, des d'aleshores, regeix el mandat, adreçat als Estats, d'implementar les mesures d'incorporació que escaiguin. Aquestes mesures internes seran aplicables a partir de l'1 de gener de 2022 i només en relació amb els contractes de compravenda atorgats a partir d'aquesta data (art. 24.2 Dir. 2019/771) i amb els contractes de subministrament de continguts i serveis digitals a partir d'aquest moment (per tant, encara que el contracte s'hagi atorgat amb anterioritat [art. 24.2 Dir. 2019/770]).

Segons el principi d'autonomia institucional reconegut per la Unió Europea als Estats membres, correspon només als Estats (d'acord amb el seu marc constitucional) determinar qui té competència per a transposar una directiva i com s'ha de fer.

Respecte a la incorporació al dret català d'ambdós textos, l'article 113 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (d'ara endavant, EAC) estableix que correspon a la Generalitat el desplegament, l'aplicació i l'execució de la normativa de la Unió Europea que afecti a l'àmbit de les seves competències, en els termes que estableixi el títol V del propi EAC. L'article 189 de l'EAC disposa que la Generalitat aplica i executa el dret de la Unió Europea en l'àmbit de les seves competències i l'article 129 de l'EAC estableix que correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de dret civil, excepte en les matèries que l'article 149.1.8 de la Constitució

espanyola atribueix en tot cas a l'estat. Per tant, atès que les normes sobre contractació amb consumidors a què es refereixen les dues directives són matèria civil competència de la Generalitat de Catalunya, han de ser transposades al dret intern.

Quant a la transposició de la Directiva 2019/771, que tracta els contractes de compravenda de béns, cal tenir en compte que la Directiva 99/44 del Parlament europeu i del Consell de 25 de maig de 1999, sobre determinats aspectes de la venda i les garanties dels béns de consum, es va incorporar al dret català mitjançant la Llei 3/2017, de 15 de febrer, del llibre sisè del Codi civil de Catalunya. En el seu moment, la incorporació va situar el dret català en una posició de conformitat al dret de la Unió Europea. No obstant, el canvi de regulació a Europa, introduït per la directiva 2019/771, comportarà una manca de conformitat sobrevinguda del dret intern respecte a la nova regulació europea, en el cas que no s'incorporin els canvis al Codi civil de Catalunya. Com a conseqüència, d'acord amb el criteri de la supletorietat de l'article 149.3 de la Constitució espanyola, es pot plantejar la situació que l'òrgan judicial acabi aplicant la norma estatal on figuri la directiva transposada i no la norma catalana no conforme.

Pel que fa a la transposició de la Directiva 2019/770, que regula aspectes dels contractes de subministrament de continguts i serveis digitals, és essencial destacar que es tracta d'una matèria no regulada encara pel dret. Per raons de coherència, no hi ha motius que justifiquin no regular els contractes de subministrament de continguts i serveis digitals i sí regular els contractes de compravenda de béns. És a dir, no hi ha raó perquè el dret català es fixi només en el consumidor que compra, però no en el que contracta elements digitals. Sistemàticament, aquesta incorporació serà important perquè el dret català disposarà d'un model de contracte de serveis informat per l'obligació de garantir la conformitat de la prestació, facilitant d'aquesta manera, si escau, la seva aplicació per analogia a altres tipus contractuals.

En el cas de la Dir. 2019/770, no hi ha una regulació catalana prèvia sobre la matèria, de forma que a manca de tasca legislativa interna d'incorporació, sí que es pot defensar l'aplicació subsidiària del dret estatal en aquest particular. No obstant, aquesta subsidiarietat suposa certes dificultats. El jutge pot considerar oportú, abans de recórrer al dret estatal, aplicar el dret català, concretament, en matèria de compravenda, per tal d'integrar el règim jurídic del contracte relatiu a continguts i serveis digitals. En aquells aspectes en què difereixen notablement de les Dir. 2019/770 i Dir. 2019/771, l'analogia comporta un risc molt elevat d'acabar determinant l'aplicació d'una norma no conforme a dret europeu.

L'estat ha integrat la Dir. 2019/770 i la Dir. 2019/771 pel Reial Decret Llei 7/2021, de 27 d'abril, de transposició de directives de la UE en les matèries de competència, prevenció del blanqueig de capitals, entitats de crèdit, telecomunicacions, mesures tributàries, prevenció i reparació de danys mediambientals, desplaçaments de treballadors en la prestació de serveis transnacionals i defensa dels consumidors. Per la manera com s'han integrat ambdues directives al dret estatal, l'eventual aplicació supletòria comporta dificultats. La transposició ha estat integradora i no s'han reservat espais separats i sistemàticament distints entre un text i l'altre i molts preceptes s'apliquen a les dues modalitats contractuals. En aquest context,

aplicar el dret estatal en matèria de subministraments de contingut i elements digitals implica, amb caràcter previ, l'esforç d'haver de destriar bé entre la totalitat de les normes, les que es refereixen només a la incorporació de la Dir. 2019/770 al dret estatal.

2. Context normatiu en què s'insereix la proposta

La Generalitat de Catalunya, d'acord amb l'article 129 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, té competència exclusiva en matèria de dret civil, amb excepció de les matèries reservades a l'Estat per l'article 149.1.8.a de la Constitució espanyola. Aquesta competència exclusiva ha estat recentment reconeguda per la STC 132/2019, que es pronuncia sobre la constitucionalitat de la Llei 3/2017, de 15 de febrer, del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, relatiu a les obligacions i els contractes.

En ús d'aquesta competència, i amb la doble finalitat d'adequar el dret civil català al dret europeu i de continuar la tasca de posada al dia i modernització del dret català de contractes, inclosos els contractes de consum, el legislador català transposa les directives (UE) del Parlament Europeu i del Consell, de 20 de maig de 2019: la 2019/770, relativa a determinats aspectes dels contractes de subministrament de continguts i serveis digitals, i la 2019/771, relativa a determinats aspectes dels contractes de compravenda de béns. La competència del legislador català per a efectuar la transposició de les directives a l'ordenament jurídic català no és discutida perquè la matèria de què tracten, en ser matèria civil, és de competència exclusiva.

La transposició de les directives en el llibre sisè del Codi civil de Catalunya condiciona i delimita l'abast de les reformes. Així, la transposició de la Directiva (UE) 2019/771 exigeix reformar els preceptes de la secció primera del capítol I, a propòsit de la compravenda, sense alternar-ne les subseccions i, en canvi, la transposició de la Directiva (UE) 2019/770 al Codi civil de Catalunya requereix la creació d'una nova secció quarta dins d'aquest mateix capítol on es regulen el subministrament de continguts i serveis digitals.

3. Contingut del Decret llei

La modificació que es proposa es dirigeix a transposar la Directiva (UE) 2019/770, del Parlament Europeu i del Consell, de 20 de maig de 2019, "relativa a determinados aspectos de los contratos de suministro de contenidos y servicios digitales" i la Directiva (UE) 2019/771, també del Parlament Europeu i del Consell i de la mateixa data, "relativa a determinados aspectos de los contratos de compraventa de bienes".

Aquest Decret llei s'estructura en una exposició de motius, dos articles (1. Modificació dels articles 621-2, 621-3, 621-10, 621-20, 621-21, 621-23, 621-24, 621-25, 621-26, 621-27, 621-28, 621-29, 621-30, 621-37, 621-38, 621-39, 621-40, 621-41, 621-42, 621-43 i 621-44, del

llibre sisè del Codi civil de Catalunya ; 2. Incorporació d'una secció quarta. Subministrament de continguts i serveis digitals, al capítol I del títol II del llibre sisè del Codi civil de Catalunya), dues disposicions transitòries (Primera. Contractes de compravenda conclosos a l'empara de la regulació anterior; Segona. Subministrament de continguts i serveis digitals) i una disposició final (Entrada en vigor).

La nova regulació gira entorn les obligacions del venedor o subministrador de continguts i serveis digitals pel que fa a la conformitat al contracte, el lliurament o subministrament, els remeis de les parts contractuals i la modificació dels continguts o dels serveis digitals. L'àmbit subjectiu d'aplicació de les directives es limita als contractes de consum però, sens perjudici de determinades normes que sí que són específiques pels contractes conclosos amb consumidors. En aquesta línia, la secció primera del llibre sisè del Codi civil de Catalunya opta per generalitzar les seves regles a qualsevol contractant, en el benentès que aquelles només tenen caràcter imperatiu quan intervé un consumidor. Es tracta, en realitat, d'una semi-imperativitat perquè sempre ha d'ésser possible el pacte en contrari en benefici seu.

Amb l'objecte d'integrar la Directiva (UE) 2019/771 en el Codi civil de Catalunya, s'han fet modificacions de diferent abast. D'una banda s'han fet normes precises com, per exemple, en relació amb els criteris de conformitat, els efectes de la notificació, els remeis dels contractants o el coneixement i el pacte d'exclusió d'algun dels requisits sobre la conformitat i, de l'altra, ha estat necessari introduir regles noves, en particular, pel que fa a la suspensió del termini de responsabilitat del venedor o, a propòsit dels drets de propietat intel·lectual de tercers en la compravenda de consum, en la conformitat jurídica. Només excepcionalment s'ha suprimit completament alguna regla prèvia per ésser contrària a la directiva, com ara la que preveia la correcció del compliment a iniciativa del venedor de l'antic art. 621-39. Addicionalment, s'ha redefinit l'objecte de la compravenda per a incloure expressament els béns immaterials que no són drets, com ara el software, i que tampoc no estan expressament esmentats en l'art. 511-1 i 2 del llibre cinquè.

La transposició de la Directiva (UE) 2019/770 al Codi civil de Catalunya ha exigít incorporar una regulació de nou, sens perjudici d'incloure una remissió a les normes de la secció primera quan sigui compatible amb la naturalesa del contracte. Convé assenyalar dues particularitats. Una és que la contraprestació a l'ús dels continguts o serveis digitals pot consistir en facilitar dades personals en els termes que imposa el Reglament (UE) 2016/679. No es preveu expressament, però tampoc no es descarta, que les dades siguin d'un altre tipus i, llavors, existirà contracte onerós sempre que es compleixin tots els requisits d'acord amb les normes generals relatives als elements i la formació del contracte aplicables a Catalunya. L'altra particularitat és que sempre que l'adquirent dels serveis o continguts digitals revogui el consentiment al tractament de les dades que facilita, d'acord amb el Reglament (UE) 2016/679, el subministrador pot desistir de continuar prestant el servei.

4. Justificació de la necessitat extraordinària i de la urgència de la iniciativa

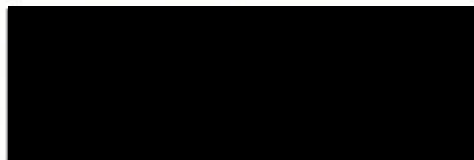
Les mesures contingudes en aquest Decret llei es dicten a l'empara de l'article 129 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i es fonamenten en l'article 38 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, atesa la necessitat extraordinària i urgent d'adoptar-les per possibilitar que les directives europees esmentades puguin aplicar-se a partir de l'1 de gener de 2022.

Els diversos instruments legislatius d'urgència o de tramitació ràpida, com les tramitacions urgents o la tramitació per lectura única, no permeten que la modificació legal es pugui aprovar i pugui entrar en vigor amb la celeritat que requereix la matèria que es regula.

D'acord amb l'article 64 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, l'instrument normatiu adequat és el decret llei, que habilita el Govern a dictar disposicions legislatives provisionals en cas de necessitat extraordinària i urgent. En aquest sentit, atesa la urgència de la transposició, el decret llei, que és el que s'adopta per establir el règim jurídic de la conformitat en el contracte de compravenda i el del lliurament i la conformitat en el contractes de subministrament de continguts i serveis digitals, és l'únic instrument normatiu que permet la celeritat requerida per evitar l'incompliment del deure de transposició.

5. Impacte pressupostari

La regulació que es proposa no comporta cap despesa addicional per a la realització de les competències atribuïdes a les disposicions del dret civil català.

Director general de Dret, Entitats Jurídiques i Mediació

INFORME JURÍDIC

Assumpte: Projecte de decret llei d'incorporació de les directives (UE) 2019/770 i 2019/771, relatives als contractes de subministrament de continguts i serveis digitals i als contractes de compravenda de béns, al llibre sisè del Codi civil de Catalunya

Sol·licitant: Direcció General de Dret, Entitats Jurídiques i Mediació

1.- ANTECEDENTS

La Direcció General de Dret, Entitats Jurídiques i Mediació ha tramès a aquesta Assessoria Jurídica, en data 2 de desembre de 2021, el *Projecte de decret llei d'incorporació de les directives (UE) 2019/770 i 2019/771, relatives als contractes de subministrament de continguts i serveis digitals i als contractes de compravenda de béns, al llibre sisè del Codi civil de Catalunya*, i en data 9 de desembre de 2021 ha tramès una memòria justificativa de la necessitat extraordinària i urgent del Projecte de decret llei esmentat.

L'esmentat Projecte de decret llei ha d'ésser sotmès a informe dels serveis jurídics, de conformitat amb el que disposa l'article 38.3 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, en relació amb l'article 4.1.a) de la Llei 7/1996, de 5 de juliol, d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

2.- CONSIDERACIONS JURÍDIQUES

Primera. Marc competencial i marc normatiu

De conformitat amb l'article 129 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (en endavant, EAC), correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de dret civil, excepte en les matèries que l'article 149.1.8 de la Constitució atribueix en tot cas a l'Estat. Aquesta competència inclou la determinació del sistema de fonts del dret civil de Catalunya.

L'article 149.1.8 de la Constitució estableix que l'Estat té competència exclusiva sobre "legislació civil, sens perjudici de la conservació, modificació i desenvolupament dels drets civils, forals o especials allà on n'hi hagi. En qualsevol cas, les regles relatives a l'aplicació i a l'eficàcia de les normes jurídiques, relacions jurídic-civils relatives a les formes del matrimoni, ordenació dels registres i instruments públics, bases de les

obligacions contractuals, normes per a resoldre els conflictes de lleis i la determinació de les fonts del Dret, d'acord, en aquest darrer cas, amb les normes del dret foral o especial".

D'altra banda, tot i que no es tracta d'una norma competencial, també cal recordar en relació amb el dret civil, que l'article 5 de l'EAC reconeix que l'autogovern de Catalunya es fonamenta també en els drets històrics del poble català, en les seves institucions seculars i en la tradició jurídica catalana, que l'Estatut incorpora i actualitza a l'empara de l'article 2, la disposició transitòria segona i altres preceptes de la Constitució, dels quals deriva el reconeixement d'una posició singular de la Generalitat amb relació, entre altres, al dret civil.

D'acord amb l'article 110 de l'EAC, corresponen a la Generalitat, en l'àmbit de les seves competències exclusives, de manera íntegra, la potestat legislativa, la potestat reglamentària i la funció executiva. Així mateix, estableix aquest precepte que correspon únicament a la Generalitat l'exercici d'aquestes potestats i funcions, mitjançant les quals pot establir polítiques pròpies.

Cal recordar que, en exercici de l'avantddita competència exclusiva en matèria de dret civil, ja atribuïda per l'article 9.2 de l'Estatut de 1979, es va endegar un procés d'actualització del dret privat català, el qual va tenir una primera fase que va donar lloc a la Llei 13/1984, de 20 de març, que va establir una sèrie de modificacions en el text de la Llei 40/1960, de 21 de juliol, de la Compilació del Dret Civil de Catalunya, i al Decret legislatiu 1/1984, de 19 de juliol, pel qual s'aprova el Text Refós de la Compilació del Dret Civil de Catalunya. L'actualització del dret civil de Catalunya va continuar, posteriorment, en una segona fase, mitjançant l'instrument tècnic de les lleis especials.

A partir de 1991 el dret civil català va entrar paral·lelament en una tercera fase, la de les codificacions parcials, amb l'aprovació de la Llei 40/1991, de 30 de desembre, del Codi de Successions per causa de mort en el dret civil de Catalunya, i continuada per la Llei 9/1998, de 15 de juliol, del Codi de família, amb la voluntat de recollir, ordenar i sistematitzar la regulació sobre diverses matèries continguda en les lleis especials que s'havien anat promulgant.

Aquest procés codificador va tenir la seva culminació amb la promulgació de la Primera llei del Codi civil de Catalunya, aprovada per la Llei 29/2002, de 30 de desembre, i amb el qual es pretén recollir en únic text tota la legislació catalana existent, degudament desenvolupada i completada.

La Llei 29/2002, de 30 de desembre, ha establert l'estructura del Codi civil de Catalunya (en endavant, CcCat). D'acord amb l'article 3 d'aquesta Llei, els llibres que componen el CcCat són els següents:

a) Llibre primer, relatiu a les disposicions generals, que inclou les disposicions preliminars i la regulació de la prescripció i de la caducitat (la Llei 29/2002, de 30 de desembre. Primera llei del Codi civil de Catalunya, va establir l'estructura i la sistemàtica del Codi civil de Catalunya i va aprovar-ne el llibre primer).

- b) Llibre segon, relatiu a la persona i la família, que inclou la regulació de la persona física, les matèries compreses en el Codi de família i les lleis especials d'aquest àmbit (aprovat per la Llei 25/2010, del 29 de juliol, del llibre segon del Codi civil de Catalunya, relatiu a la persona i la família).
- c) Llibre tercer, relatiu a la persona jurídica, que inclou la regulació de les associacions i de les fundacions (aprovat per la Llei 4/2008, de 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques).
- d) Llibre quart, relatiu a les successions, que inclou la regulació de les matèries contingudes en el Codi de successions per causa de mort i en les altres lleis especials d'aquest àmbit (aprovat per la Llei 10/2008, de 10 de juliol, del llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a les successions).
- e) Llibre cinquè, relatiu als drets reals, que inclou la regulació d'aquesta matèria aprovada pel Parlament (aprovat per la Llei 5/2006, de 10 de maig, del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals).
- f) Llibre sisè, relatiu a les obligacions i els contractes, que inclou la regulació d'aquestes matèries, comprenent-hi els contractes especials i la contractació que afecta els consumidors (la Llei 3/2017, del 15 de febrer, del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, relatiu a les obligacions i els contractes, i de modificació dels llibres primer, segon, tercer, quart i cinquè, estableix l'estructura del llibre sisè, regula els contractes de compravenda, de mandat i de permuta, i la modificació i la incorporació dels contractes regulats per lleis especials, i substitueix la Compilació del dret civil de Catalunya).

En el que ara interessa, cal fer notar que la Directiva (UE) 2019/770, del Parlament Europeu i del Consell, de 20 de maig de 2019, relativa a determinats aspectes dels contractes de subministrament de continguts i serveis digitals", i la Directiva (UE) 2019/771, també del Parlament Europeu i del Consell i de la mateixa data, relativa a determinats aspectes dels contractes de compravenda de béns, són directives que, essencialment, regulen l'obligació, a càrrec del professional, de lliurar o prestar el servei conforme al contracte atorgat.

Ambdós textos van entrar en vigor vint dies després de la seva publicació al DOUE (art. 26 de la Directiva 2019/770 i de la Directiva 2019/771) i, des d'aleshores, regeix el mandat, adreçat als Estats, d'implementar les mesures d'incorporació que escaiguin. Aquestes mesures internes seran aplicables a partir de l'1 de gener de 2022 i només en relació amb els contractes de compravenda atorgats a partir d'aquesta data (art. 24.2 de la Directiva 2019/771) i amb els continguts o serveis digitals subministraments a partir d'aquest moment; per tant, encara que el contracte s'hagi atorgat amb anterioritat (art. 24.2 de la Directiva 2019/7703).

Respecte a la incorporació al dret català d'ambdós textos, l'article 113 de l'EAC estableix que correspon a la Generalitat el desplegament, l'aplicació i l'execució de la normativa de la Unió Europea que afecti a l'àmbit de les seves competències, en els termes que estableixi el títol V del propi EAC. L'article 189 de l'EAC disposa que la Generalitat aplica i executa el dret de la Unió Europea en l'àmbit de les seves competències i l'article 129 de l'EAC estableix que correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de dret civil, excepte en les matèries que l'article 149.1.8 de la Constitució espanyola atribueix en tot cas a l'estat. Per tant, atès que les normes sobre contractació amb consumidors a què es refereixen les dues directives són matèria civil competència de la Generalitat de Catalunya, han de ser transposades al dret intern.

Quant a la transposició de la Directiva 2019/771, que tracta els contractes de compravenda de béns, cal tenir en compte que la Directiva 99/44 del Parlament europeu i del Consell de 25 de maig de 1999, sobre determinats aspectes de la venda i les garanties dels béns de consum, es va incorporar al dret català mitjançant la Llei 3/2017, de 15 de febrer, del llibre sisè del Codi civil de Catalunya. En el seu moment, la incorporació va situar el dret català en una posició de conformitat al dret de la UE. No obstant, el canvi de regulació a Europa, introduït per la directiva 2019/771, comportarà una manca de conformitat sobrevinguda del dret intern respecte a la nova regulació europea, en el cas que no s'incorporin els canvis al Codi civil de Catalunya. Com a conseqüència, d'acord amb el criteri de la supletorietat de l'article 149.3 de la Constitució espanyola, es pot plantejar la situació que l'òrgan judicial acabi aplicant la norma estatal on sigui la directiva transposada i no la norma catalana no conforme.

Pel que fa a la transposició de la Directiva 2019/770, que regula aspectes dels contractes de subministrament de continguts i serveis digitals, cal destacar que es tracta d'una matèria no regulada encara pel dret. Tanmateix, no hi ha motius que justifiquin no regular els contractes de subministrament de continguts i serveis digitals i sí regular els contractes de compravenda de béns. És a dir, no hi ha raó perquè el dret català es fixi només en el consumidor que compra, però no en el que contracta elements digitals. Sistemàticament, aquesta incorporació serà important perquè el dret català disposarà d'un model de contracte de serveis informat per l'obligació de garantir la conformitat de la prestació, facilitant d'aquesta manera, si escau, la seva aplicació per analogia a altres tipus contractuals.

En el cas de la Directiva 2019/770, atès que no hi ha una regulació catalana prèvia sobre la matèria, sí que es pot defensar l'aplicació subsidiària del dret estatal en aquest particular. No obstant, aquesta subsidiarietat suposa certes dificultats. El jutge pot considerar oportú, abans de recórrer al dret estatal, aplicar el dret català, concretament, en matèria de compravenda, per tal d'integrar el règim jurídic del contracte relatiu a continguts i serveis digitals. En aquells aspectes en què difereixen notablement de la Directiva 2019/770 i la Directiva 2019/771, l'analogia comporta un risc molt elevat d'acabar determinant l'aplicació d'una norma no conforme a dret europeu.

Segona. El pressupòsit habilitant, els límits materials i el control dels decrets llei

Pel que fa als decrets llei, l'article 64 de l'EAC estableix el següent:

- "1. En cas d'una necessitat extraordinària i urgent, el Govern pot dictar disposicions legislatives provisionals sota la forma de decret llei. No poden ser objecte de decret llei la reforma de l'Estatut, les matèries que són objecte de lleis de desenvolupament bàsic, la regulació essencial i el desenvolupament directe dels drets reconeguts per l'Estatut i per la Carta dels drets dels deures dels ciutadans de Catalunya i el pressupost de la Generalitat.
2. Els decrets llei resten derogats si en el termini improrrogable dels trenta dies subsegüents a la promulgació no són validats expressament pel Parlament després d'un debat i una votació de totalitat.
3. El Parlament pot tramitar els decrets llei com a projectes de llei pel procediment d'urgència, dins el termini establert per l'apartat 2."

També l'article 38 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, preveu que el Govern, en cas d'una necessitat extraordinària i urgent, pugui dictar disposicions legislatives provisionals, sota la forma de decret llei, en els termes de l'article 64 de l'Estatut.

Pel que fa als requisits que han de concórrer per poder dictar un decret llei, ens trobem, a banda de la concurrència del pressupòsit habilitant (necessitat extraordinària i urgent), que el decret llei no pot tenir per objecte les matèries excloses pel dit article 64 EAC i haurà de ser validat pel Parlament de Catalunya, convalidació aquesta que, com recorda la jurisprudència constitucional, no modifica la naturalesa jurídica del decret llei, això és, el decret llei no es transforma en llei formal sinó que la convalidació atribueix vigència definitiva a una norma amb força de llei que fins llavors tenia una vigència provisional.

Pel que fa a la justificació de l'extraordinària i urgent necessitat de la iniciativa, el Tribunal Constitucional (entre d'altres STC 48/2015, de 5.3.2015 i la de 19.2.2015) conclou que, amb independència del marge d'apreciació política per part del Govern es constata un límit jurídic a l'actuació mitjançant decret llei: en primer lloc, la identificació pel Govern de manera explícita i raonada, de la concurrència de la situació d'extraordinària i urgent necessitat; la connexió de sentit o relació d'adequació entre el pressupòsit habilitant i les mesures que es contenen en la norma, de manera que han de guardar una relació directa o de congruència amb la situació que es tracta d'afrontar; i per últim, l'examen de la concurrència del pressupòsit habilitant i l'extraordinària i urgent necessitat, que han de quedar reflectits en l'exposició de motius i en la memòria que acompanyi el projecte de decret llei.

El Consell de Garanties Estatutàries té declarat, respecte als requisits del caràcter extraordinari i urgent, al fonament jurídic segon del seu Dictamen 1/2012:

"el caràcter extraordinari ha estat acceptat quan està connectat a situacions fàctiques amb una especial transcendència o repercussió en l'àmbit econòmic o social" i que la urgència «es vincula a la impossibilitat d'implementar el contingut de la regulació o, en altres paraules d'assolir la finalitat desitjada o cercada mitjançant el procediment parlamentari comú previst per a la resta d'iniciatives legislatives"

Com s'ha dit, el primer requisit que estableix l'article 64 EAC és la concurrència del pressupòsit habilitant per tal que el Govern pugui dictar el decret llei, això és, que es doni el cas d'una necessitat extraordinària i urgent.

D'acord amb la jurisprudència constitucional, la competència per apreciar, amb un marge raonable, si ens trobem davant una situació extraordinària i urgent correspon al Govern.

També ha matisat la jurisprudència constitucional (STC 29/1982, de 31 de maig) que l'extraordinària i urgent necessitat no es pot concretar en una clàusula tan genèrica que doni al Govern un marge d'apreciació tan ampli que no tingui cap tipus de restricció. De manera que el Tribunal Constitucional també controla el correcte exercici d'aquest judici polític del Govern, a fi de garantir que aquest fa un ús del decret llei adequat a la Constitució.

Així, no es pot dictar un decret llei davant qualsevol necessitat, sinó que ha de ser una necessitat extraordinària i urgent, de manera que *"no pueda ser atendida por el procedimiento legislativo de urgencia"* (entre d'altres, STC 29/1982, de 31 de maig, FJ 3; STC 6/1983, de 4 de febrer, FJ 5; STC 189/2005, de 7 de juliol, FJ 3; i STC 329/2005, de 15 desembre). En aquest mateix sentit, i com ha assenyalat el Consell Consultiu (DCC 292, de 8 d'abril de 2009, F II), *"ha de tractar-se d'una mesura improrrogable en el temps que no es pot satisfer pel procediment parlamentari d'urgència o ordinari (o fins i tot, pel procediment de lectura única)"*.

Pel que fa a la concurrència d'aquest pressupòsit habilitant formal d'una necessitat extraordinària i urgent, la jurisprudència constitucional afirma que el pes de la seva apreciació, amb un raonable marge de discrecionalitat, correspon a l'òrgan que exerceix la direcció política.

D'acord amb la doctrina del CGE, l'objectiu de la regulació governamental ha de ser, doncs, garantir la preservació de l'interès general que, com a tal, requereix una resposta urgent del Govern, sens perjudici dels controls subsegüents del Parlament, del que eventualment pugui efectuar el Tribunal Constitucional i, lògicament, també del que realitzi el Consell en exercici de la seva funció consultiva. Precisament, amb aquest objectiu, el Consell, després de recordar que el pressupòsit que habilita el Govern per dictar un decret llei engloba dos conceptes jurídics indeterminats —el caràcter extraordinari i urgent de la necessitat— de difícil delimitació i concreció, va donar unes pautes per a dotar-los de contingut. El Consell ha definit la *"necessitat urgent"* com *"[...] aquella situació en què es verifica una determinada condició fàctica que expressa la manifestació explícita i categòrica d'una exigència social imprevista i imprevisible, de la qual es deriva de forma immediata i directa una norma obligatòria a la qual l'ordenament jurídic no es pot sostreure. D'altra banda, la urgent necessitat de proveir de norma reguladora una determinada situació fàctica s'ha d'identificar i concretar en el contingut de les disposicions generals emanades a aquest efecte"* (DCC 268, F II i, en el mateix sentit, DCC 292, F II)."

És a dir, continua el CGE, *"no n'hi ha prou amb qualsevol necessitat, sinó que l'article 64.1 EAC exigeix que sigui inusual i imprevisible i és per això que la qualifica d'extraordinària i d'urgent, en el sentit, segons assenyala reiteradíssima jurisprudència constitucional, que sigui «[...] de tal naturaleza que no pueda ser atendida por el procedimiento legislativo de urgencia»* (per totes STC 29/1982, de 31 de maig, FJ 3; 6/1983, de 4 de febrer, FJ 5; 189/2005, de 7 de juliol, FJ 3; 329/2005, de 15 de desembre, FJ 5). Per tant, que la mateixa finalitat no es pugui assolir en seu parlamentària per un procediment abreujat que tingui en compte aquestes raons d'urgència."

D'acord amb la doctrina constitucional (per totes, la STC 31/2011, de 17 de març), són dos els aspectes que el Tribunal Constitucional té en compte en la determinació de la concurrència de l'extraordinària i urgent necessitat als efectes de determinar la constitucionalitat de la regulació: *"En primer lugar, los motivos que, habiendo sido tenidos en cuenta por el Gobierno en su aprobación, hayan sido explicitados de una forma razonada [...] y, en segundo lugar, la existencia de una necesaria conexión entre la situación de urgencia definida y la medida concreta adoptada para subvenir a la misma [...]"* En lo que respecta a la primera de las cuestiones mencionadas, la exigencia de que

el Gobierno explicite de forma razonada los motivos que le impulsan a acudir a la figura del Decreto-ley para dar respuesta a una determinada situación, hemos partido tradicionalmente del examen del propio preámbulo del Decreto-ley impugnado, del debate parlamentario de convalidación y de su propio expediente de elaboración para valorar conjuntamente los factores que han llevado al Gobierno a acudir a esta concreta fuente del Derecho".

Una síntesis de la doctrina constitucional l'exposa el TC a la Sentència 51/2013, de 28 de febrer:

"Nuestra Constitución ha adoptado una solución flexible y matizada respecto del fenómeno del decreto-ley que, por una parte, no lleva a su completa proscripción en aras del mantenimiento de una rígida separación de los poderes, ni se limita a permitirlo de una forma totalmente excepcional en situaciones de necesidad absoluta, de modo que la utilización de este instrumento normativo se estima legítima "en todos aquellos casos en que hay que alcanzar los objetivos marcados para la gobernación del país, que, por circunstancias difíciles o imposibles de prever, requieren una acción normativa inmediata o en que las coyunturas económicas exigen una rápida respuesta" (STC 6/1983, de 4 de febrero, FJ 5). En otras palabras, el fin que justifica la legislación de urgencia no es otro que subvenir a "situaciones concretas de los objetivos gubernamentales que por razones difíciles de prever requieran una acción normativa inmediata en un plazo más breve que el requerido por la vía normal o por el procedimiento de urgencia para la tramitación parlamentaria de las leyes" (SSTC 11/2002, de 17 de enero [RTC 2002, 11], FJ 4, y 137/2003, de 3 de julio [RTC 2003, 137], FJ 3).

(...)

La adecuada fiscalización del recurso al decreto-ley requiere que la definición por los órganos políticos de una situación "de extraordinaria y urgente necesidad" sea "explícita y razonada", del mismo modo que corresponde a este Tribunal constatar la existencia de "una conexión de sentido o relación de adecuación entre la situación definida que constituye el presupuesto habilitante y las medidas que en el Decreto-ley se adoptan, de manera que estas últimas guarden una relación directa o de congruencia con la situación que se trata de afrontar". En cuanto a los instrumentos de los que puede valerse este Tribunal, se añade en el mismo fundamento jurídico 4 de la STC 137/2011 (RTC 2011, 137), que "el examen de la concurrencia del citado presupuesto habilitante de la extraordinaria y urgente necesidad siempre se ha de llevar a cabo mediante la valoración conjunta de todos aquellos factores que determinaron al Gobierno a dictar la disposición legal excepcional y que son, básicamente, los que quedan reflejados en la exposición de motivos de la norma, a lo largo del debate parlamentario de convalidación y en el propio expediente de elaboración de la misma, debiendo siempre tener presentes las situaciones concretas y los objetivos gubernamentales que han dado lugar a la aprobación del Decreto-ley"» (FJ 3).

Igualment, convé tenir present el Dictamen 1/2012, de 10 de gener, del CGE¹:

"A tall recordatori, cal assenyalar que el decret llei, per a la correcta adequació estatutària, requereix l'observança curosa de dos elements essencials: un de formal, és a dir,

¹ Emès sobre el Decret llei 3/2011, de 20 de desembre, de mesures urgents en matèria de tresoreria.

l'existència del pressupòsit habilitant; i un altre de material, que implica el respecte de les matèries que actuen com a límit i, en conseqüència, són vedades al seu contingut.

1. El pressupòsit habilitant consisteix, d'acord amb l'article 64.1 EAC, en la imprescindible concurrència d'una necessitat extraordinària i urgent que doni empara i, per tant, habiliti el Govern per aprovar-lo. La doctrina del Consell, així com la jurisprudència constitucional en aquells aspectes en què és traslladable, han precisat la distinció entre l'element de la urgència i el del caràcter extraordinari. La urgència es vincula a la impossibilitat d'implementar el contingut de la regulació o, en altres paraules, d'assolir la finalitat desitjada o cercada, mitjançant el procediment parlamentari comú previst per a la resta d'iniciatives legislatives. Així, i d'acord amb aquestes condicions, el Govern únicament estaria legitimat per exercir la seva potestat normativa mitjançant decret llei quan per la via de la tramitació parlamentària de naturalesa més urgent no fos raonablement viable o possible assolir els objectius perseguits per l'acció normativa (en aquest sentit, vegeu les STC 137/2011, de 14 de desembre, FJ 4; 68/2007, de 28 de març, FJ 6; 137/2003, de 3 juliol, FJ 3; 11/2002, de 17 de gener, FJ 4, i 6/1983, de 4 de febrer, FJ 6).

Quant a la naturalesa extraordinària de la necessitat, ha estat interpretada com el supòsit excepcional en el qual la conjuntura circumstancial requereix una intervenció normativa immediata per part del poder executiu. Generalment, el caràcter extraordinari ha estat acceptat quan està connectat a situacions fàctiques amb una especial transcendència o repercussió en l'àmbit econòmic o social. En aquests contextos, l'apreciació deferent respecte del marge de decisió del Govern, a l'hora d'exercir la seva capacitat legislativa, ha prevalgut per damunt d'altres interpretacions de caire més restrictiu. Així, la doctrina constitucional va considerar aquestes situacions com a <coyunturas económicas problemáticas> per al tractament de les quals és adequada i pertinent la legislació d'urgència (per totes, vegeu la STC 23/1993, de 21 de gener, FJ 5). Tot i així, cal esmentar que, d'ençà de l'any 2007, l'alt tribunal en diverses resolucions (STC 68/2007, de 28 de març; 31/2011, de 17 de març, i 137/2011, de 14 de setembre) s'ha inclinat per un control més intens del pressupòsit formal i ha declarat contraris a l'article 86 CE determinats decrets llei que no responien a una situació econòmica problemàtica i respecte dels quals no estava suficientment justificada, de forma explícita i raonada, la necessitat urgent i extraordinària."

Per acabar, i a manera de conclusió, hem de fer referència al Dictamen 15/2014, de 3 de juliol, també del CGE²:

"La doctrina d'aquest Consell, així com la jurisprudència constitucional en aquells aspectes en què és traslladable, han precisat la distinció entre l'element de la urgència i el del caràcter extraordinari.

Amb referència a la naturalesa extraordinària de la necessitat, tant el Tribunal Constitucional com nosaltres l'hem interpretada com el supòsit excepcional en el qual una situació conjuntural de difícil previsió requereix una intervenció normativa immediata per part del poder executiu per fer front als objectius de governabilitat. Generalment, la jurisprudència constitucional ha acceptat el caràcter extraordinari quan està raonablement i explícitament motivat per situacions fàctiques amb una especial transcendència o repercussió en l'àmbit econòmic o social, i, per contra, l'escrutini ha estat més estricte en supòsits de normativa

² Emès sobre el Decret llei 2/2014, de 10 de juny, de modificació de la Llei 31/2010, de 3 d'agost, de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

orientada a reformes estrictament organitzatives o instrumentals mínimament previsibles i que no exigeixen una acció normativa immediata.

(...)

En aquesta mateixa línia, malgrat que no totes les condicions dels decrets llei estatals i catalans són coincidents (la configuració de la urgència variaria sensiblement per la naturalesa unicameral del legislador ordinari català) però sí molt similars, la nostra posició, tot i que és partidària d'un escrutini exigent de les condicions formals del decret llei, també s'ha manifestat deferent amb la legislació governamental en situacions vinculades a les circumstàncies econòmiques excepcionals o problemàtiques, sempre que siguin suficientment justificades (DCGE 1/2012, de 10 de gener, FJ 2, i 11/2012, de 22 d'agost, FJ 5). Així, hem coincidit amb el Tribunal Constitucional, entenent que: «[...] ha establert una doctrina jurisprudencial molt consolidada en la qual afirma que el pes de la seva apreciació —de la necessitat extraordinària i urgent—, amb un raonable marge de discrecionalitat, correspon a l'òrgan que exerceix la direcció política. Aquesta rellevància o pes polític l'ha considerat més determinant sobretot en matèries socials i econòmiques (la majoria de decrets llei), tal com resulta de la Sentència 68/2007, de 28 de març [...]» (FJ 3).

Seguidament, pel que fa al cànon d'estatutarietat del pressupòsit habilitant, segons l'article 64.1 EAC, ens hem de referir a l'element de la urgència. Aquest es vincula a la impossibilitat d'implementar el contingut de la regulació o, en altres paraules, d'assolir la finalitat desitjada o cercada, mitjançant el procediment parlamentari comú previst per a la resta d'iniciatives legislatives. Així, i d'acord amb aquestes condicions, el Govern únicament estaria legitimat per exercir la seva potestat normativa mitjançant decret llei quan per la via de la tramitació parlamentària de naturalesa més urgent no fos raonablement viable o possible assolir els objectius perseguits per l'acció normativa (en aquest sentit, vegeu les STC 137/2011, de 14 de setembre, FJ 4; 68/2007, de 28 de març, FJ 6; 137/2003, de 3 de juliol, FJ 3; 11/2002, de 17 de gener, FJ 4, i 6/1983, de 4 de febrer, FJ 6). Sobre aquesta qüestió concreta ens remetem, per tots, al DCGE 7/2010, de 22 d'abril, on vàrem posar de manifest que en el nostre sistema institucional, d'assemblea legislativa unicameral, es preveuen procediments legislatius específics que faciliten la celeritat en la tramitació d'iniciatives legislatives d'origen governamental, com seria el cas del procediment d'urgència i del de lectura única, aquest darrer per a projectes de formulació i contingut simple (FJ 3 i 4).

Per finalitzar, hem de fer esment a la connexió de sentit o la congruència entre les mesures adoptades per la norma i la finalitat perseguida per aquesta. En altres paraules, a la idoneïtat de la regulació que s'adopta mitjançant la legislació provisional per fer front a la situació extraordinària i urgent que motiva l'aprovació del decret llei. La doctrina emanada amb relació a aquest element es pot trobar recollida, a tall d'exemple, en el DCGE 6/2012, d'1 de juny (FJ 2), on recordem que el pressupòsit habilitant també exigeix una «"correspondència" de congruència amb la regulació que incorpora el decret llei». Així, amb citació de doctrina constitucional (STC 1/2012, de 13 de gener, FJ 6, 7 i 11), es diu que «una adequada connexió de sentit [...] no s'ha d'identificar amb un control sobre l'oportunitat, l'eficàcia o la bondat tècnica de les mesures adoptades, sinó únicament com l'existència d'un vincle raonable entre aquestes i la situació que exigeix l'acció normativa reformadora».

Pel que fa la concurrència de la necessitat extraordinària i urgent del Projecte de decret llei que ens ocupa, com explica la memòria justificativa signada pel director general de Dret, Entitats Jurídiques i Mediació, en data 9 de desembre de 2021:

"Les mesures contingudes en aquest Decret llei es dicten a l'empara de l'article 129 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i es fonamenten en l'article 38 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, atesa la necessitat extraordinària i urgent d'adoptar-les per possibilitar que les directives europees esmentades puguin aplicar-se a partir de l'1 de gener de 2022.

Els diversos instruments legislatius d'urgència o de tramitació ràpida, com les tramitacions urgents o la tramitació per lectura única, no permeten que la modificació legal es pugui aprovar i pugui entrar en vigor amb la celeritat que requereix la matèria que es regula.

D'acord amb l'article 64 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, l'instrument normatiu adequat és el decret llei, que habilita el Govern a dictar disposicions legislatives provisionals en cas de necessitat extraordinària i urgent. En aquest sentit, atesa la urgència de la transposició, el decret llei, que és el que s'adopta per establir el règim jurídic de la conformitat en el contracte de compravenda i el del lliurament i la conformitat en el contractes de subministrament de continguts i serveis digitals, és l'únic instrument normatiu que permet la celeritat requerida per evitar l'incompliment del deure de transposició."

Per la seva banda, l'exposició de motius del Projecte de decret llei, posa de relleu que:

"Les directives europees preveuen que les normes nacionals resultants de la seva transposició s'han d'aplicar a partir de l'1 de gener de 2022 als contractes conclosos a partir d'aquesta data i, en relació amb els continguts o serveis digitals -llevat d'alguna excepció, com ara la referida a la modificació prevista en l'article 621-70-, també als subministrats a partir d'aquesta data encara que s'haguessin contractat abans. Atesa la urgència de la transposició, l'instrument normatiu que millor permet la celeritat requerida per evitar l'incompliment del deure de transposició és el decret llei, que és el que s'adopta per establir el règim jurídic de la conformitat en el contracte de compravenda i el del lliurament i la conformitat en el contractes de subministrament de continguts i serveis digitals."

Aquesta Assessoria Jurídica entén que en la memòria i en l'exposició de motius del Projecte de decret llei es justifica, de conformitat amb els criteris de la jurisprudència constitucional i de la doctrina del CGE, la concurrència de la urgència en l'adopció de la norma.

- Quant a la necessària connexió entre la situació d'urgència i la mesura concreta adoptada, cal fer notar que s'aprecia la congruència de la mesura amb la finalitat última que es persegueix i la pròpia disposició.
- Quant al caràcter extraordinari de la necessitat, ja hem vist que, d'acord amb la doctrina exposada, ha de tractar-se d'una situació conjuntural de difícil previsió que requereix d'una intervenció normativa immediata per part del poder executiu per fer front als objectius de governabilitat. Acceptada pel TC i pel CGE la seva concurrència normalment quan ens trobem davant de situacions fàctiques amb una especial repercussió o transcendència en l'àmbit econòmic i social; per contra, llur control ha estat més rigorós en supòsits de normativa orientada a reformes estrictament organitzatives o instrumentals mínimament previsibles i que no exigeixen una acció normativa immediata. El caràcter

extraordinari de la necessitat exigeix que aquesta sigui inusual i imprevisible (o, en tot cas, excepcional).

En aquest punt, aquesta Assessoria Jurídica adverteix que, certament, la situació fàctica a la qual es pretén donar solució mitjançant l'aprovació del decret llei, es pot qualificar d'excepcional.

Per acabar, quant als límits materials que el Govern de la Generalitat ha de respectar a l'hora de dictar un decret llei, hem de fer notar que la regulació que es proposa en el Projecte de decret llei no es troba en cap de les matèries excloses per l'article 64.1 de l'EAC, d'acord amb el qual *"no poden ser objecte de decret llei la reforma de l'Estatut, les matèries que són objecte de desenvolupament bàsic, la regulació essencial i el desenvolupament directe dels drets reconeguts per l'Estatut i per la Carta dels drets i ciutadans de Catalunya i el pressupost de la Generalitat"*.

Tercera. Procediment de tramitació del Projecte de decret llei

L'article 38 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, estableix els requisits per a la tramitació i aprovació dels projectes de decret llei:

- "1. El Govern, en cas d'una necessitat extraordinària i urgent, pot dictar disposicions legislatives provisionals, sota la forma de decret llei, en els termes de l'article 64 de l'Estatut.
2. La tramitació d'un decret llei s'inicia a proposta del departament o els departaments competents per raó de la matèria, als quals correspon d'elaborar el projecte corresponent. L'inici de la tramitació s'ha de comunicar al secretari o secretària del Govern.
3. Els projectes de decret llei han d'incloure una exposició de motius en què es raoni expressament la necessitat extraordinària i urgent de la iniciativa i han d'anar acompanyats amb un informe que justifiqui aquesta necessitat i certifiqui que les mesures proposades són congruents i estan en relació directa amb la situació que s'ha d'afrontar, i es poden acompanyar amb altres memòries, estudis, informes i dictàmens sobre l'adequació de les mesures proposades als fins que es persegueixen. En tot cas, els projectes de decret llei han d'ésser objecte d'un informe dels serveis jurídics de la Generalitat.
4. Correspon als consellers dels departaments que han elaborat un projecte de decret llei de sotmetre'l a l'aprovació del Govern.
5. Tan bon punt hagi estat publicat un decret llei en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, el Govern ho ha de comunicar al Parlament, perquè n'acordi la convalidació o la derogació."

Pel que fa a la competència del Departament de Justícia per a la tramitació del Projecte de decret llei, d'acord amb el Decret 21/2021, de 25 de maig, de creació, denominació i determinació de l'àmbit de competència dels departaments de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, correspon al Departament de Justícia, l'exercici de les atribucions pròpies de l'Administració de la Generalitat en l'àmbit relatiu a la conservació, l'actualització i el desenvolupament del dret civil de Catalunya (article 3.14.3), i d'acord amb l'article 5.1.a) del Decret 6/2019, de 8 de gener, de reestructuració del Departament de Justícia, correspon a la Direcció General de Dret, Entitats Jurídiques i Mediació (actualment, i d'acord amb la disposició addicional primera, apartat 3, del Decret

258/2021, de 22 de juny, de reestructuració del Departament de Justícia) exercir les funcions que la legislació vigent atribueix al Departament de Justícia en matèria de dret privat.

Consta a l'expedient una comunicació del secretari general del Departament de Justícia adreçada al secretari de Govern, comunicant l'inici de la tramitació del Projecte de decret llei, tal com exigeix l'article 38.2 *in fine* de l'esmentada Llei 13/2008, del 5 de novembre.

D'acord amb l'article 38.3 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, amb el Projecte de decret llei s'acompanya d'una memòria justificativa de la seva necessitat extraordinària i urgent, del director general de Dret, Entitats Jurídiques i Mediació, de data 9 de desembre de 2021.

Pel que fa a l'informe d'impacte pressupostari, es considera adient que no se sol·liciti el corresponent informe a la Direcció General de Pressupostos del Departament d'Economia i Hisenda, atès el contingut de les mesures que es regulen al Projecte de decret llei, que tal i com es fa constar en la pròpia memòria justificativa del director general de Dret, Entitats Jurídiques i Mediació "la regulació que es proposa no comporta cap despesa addicional per a la realització de les competències atribuïdes a les disposicions del Dret civil català".

Així mateix, el Projecte de decret llei haurà de sotmetre's a l'aprovació del Govern i, pel que fa al Consell Tècnic, en el cas dels projectes de decret llei el seu dictamen no és preceptiu d'acord amb el que estableix l'article 8.1.b) del Reglament del Consell Tècnic del Govern, aprovat pel Decret 413/2011, de 13 de desembre, que preveu que el Consell Tècnic examina i delibera en relació amb els projectes de disposicions normatives que hagin de ser sotmesos a l'aprovació del Govern, tret dels projectes de decret llei.

Finalment, d'acord amb el que també estableix l'article 64 de l'EAC, el decret llei haurà de ser validat pel Parlament.

Quarta. Contingut del Projecte de decret llei

Pel que fa a l'estructura i contingut del Projecte de decret llei, aquest consta d'una exposició de motius, dos articles, dues disposicions transitòries i una disposició final.

L'**exposició de motius** fa referència al marc competencial i normatiu i justifica la necessitat inajornable d'establir la regulació que es proposa.

La nova regulació gira entorn les obligacions del venedor o subministrador de continguts i serveis digitals pel que fa a la conformitat al contracte, el lliurament o subministrament, els remeis de les parts contractuals i la modificació dels continguts o dels serveis digitals.

L'**article 1** es refereix a la modificació dels articles 621-2, 621-3, 621-10, 621-20, 621-21, 621-23, 621-24, 621-25, 621-26, 621-27, 621-28, 621-29, 621-30, 621-37, 621-38, 621-39, 621-40, 621-41, 621-42, 621-43 i 621-44, del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, relatius a la compravenda de consum.

Els articles 621-2 i 621-3 estan inclosos en la subsecció primera (*Disposicions generals*, articles 621-1 a 621-8), l'article 621-10 està inclòs en la subsecció segona (*Obligacions del venedor*, articles 621-9 a 621-19), els articles 621-21 i 621-23 a 621-30 estan inclosos en la subsecció tercera (*Conformitat del bé al contracte*, articles 621-20 a 621-30) i els articles 621-37 a 621-44 estan inclosos en la subsecció cinquena (*Remeis del comprador i del venedor*, articles 621-37 a 621-44), de la secció primera del capítol I del títol II del llibre sisè del Codi civil de Catalunya.

Així, per exemple, dins de les *Disposicions generals*, convé destacar que l'article 621-2 es refereix a la compravenda de consum, per a la qual són imperatives les normes del referit Capítol I; i tot seguit l'article 621-3 redefineix l'objecte de la compravenda per tal d'incloure expressament els béns immaterials que no són drets, com ara els béns amb elements digitals, i que tampoc no estan expressament esmentats en l'article 511-1 i 511-2 del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya.

Ja en la subsecció segona (*Obligacions del venedor*), l'article 621-10, relatiu a l'obligació de lliurament, incorpora el supòsit de lliurament en el cas que l'objecte sigui un bé amb elements digitals, i en aquest cas el lliurament es produeix en el moment en què els elements digitals són accessibles, si aquest moment és posterior a l'acte de lliurament del bé.

De la subsecció tercera (*Conformitat del bé al contracte*) es modifica el contingut, l'ordre i alguns dels epígrafs dels seus articles (llevat del 621-22), que queden de la manera següent:

- article 621-20. *Criteris per a determinar la conformitat*
- article 621-21. *Conformitat en la instal·lació*
- article 621-23. *Exigència i terminis de la conformitat*
- article 621-24. *Presumpcions de manca de conformitat*
- article 621-25. *Manifestacions públiques prèvies a la conclusió del contracte*
- article 621-26. *Coneixement de la manca de conformitat pel comprador*
- article 621-27. *Manca de conformitat imputable al comprador*
- article 621-28. *Examen del bé venut*
- article 621-29. *Notificació i coneixement de la manca de conformitat*
- article 621-30. *Drets o pretensions de tercers.*

De la subsecció cinquena, *Remeis del comprador i del venedor* (articles 621-37 a 621-44) es modifica el contingut i l'ordre dels articles, que queden de la manera següent:

- article 621-37. *Remeis*
- article 621-38. *Compliment específic*
- article 621-39. *Suspensió del compliment de les obligacions*
- article 621-40. *Reducció del preu i resolució del contracte per manca de conformitat*
- article 621-41. *Reducció del preu i càlcul*
- article 621-42. *Resolució del contracte*
- article 621-43. *Remeis del comprador en cas de drets i pretensions de tercers*
- article 621-44. *Terminis d'extinció dels remeis*

L'article 2 incorpora una nova secció, la quarta, *Subministrament de continguts i serveis digitals*, al capítol I del títol II del llibre sisè del Codi civil de Catalunya (articles 621-67 a 621-78).

La nova secció quarta conté els articles següents:

- article 621-67. *Àmbit d'aplicació*
- article 621-68. *Objecte*
- article 621-69. *Posada a disposició dels continguts o serveis digitals*
- article 621-70. *Modificació dels continguts o serveis digitals*
- article 621-71. *Criteris per a determinar la conformitat*
- article 621-72. *Integració incorrecta dels continguts o serveis digitals*
- article 621-73. *Termini de responsabilitat en el subministrament en acte únic o diversos actes individuals*
- article 621-74. *Termini de responsabilitat en el subministrament continuat durant un període*
- article 621-75. *Incompatibilitat amb l'entorn digital de l'adquirent*
- article 621-76. *Reducció del preu i resolució del contracte per manca de conformitat*
- article 621-77. *Resolució del contracte*
- article 621-78. *Revocació del consentiment per part de l'adquirent dels continguts o serveis digitals*

Pel que fa a les dues disposicions transitòries: la **disposició transitòria primera** fa referència als *Contractes de compravenda conclosos a l'empara de la regulació anterior*, tot establint que els contractes conclosos abans de l'entrada en vigor d'aquest Decret Llei es regeixen íntegrament per les normes vigents en el moment de la seva conclusió; mentre que la **disposició transitòria segona** tracta del *Subministrament de continguts i serveis digitals*, tot establint, d'una banda, que les normes del Decret Llei s'apliquen al subministrament de continguts i serveis digitals que es produeixin a partir de la data de la seva entrada en vigor; i d'altra banda, que l'article 621-70 només és d'aplicació als contractes conclosos a partir d'aquesta mateixa data.

Per últim, la **disposició final**, relativa a l'entrada en vigor, estableix que el Decret Llei entra en vigor l'1 de gener de 2022, en tant que les mesures internes que preveuen les directives que es transposen s'han de poder aplicar a partir d'aquesta data.

3.- CONCLUSIONS

Analitzat el *Projecte de decret Llei d'incorporació de les directives (UE) 2019/770 i 2019/771, relatives als contractes de subministrament de continguts i serveis digitals i als contractes de compravenda de béns, al llibre sisè del Codi civil de Catalunya*, aquesta Assessoria Jurídica l'informa favorablement per tal que es continuï la seva tramitació.

Responsable d'estudis i informes
Assessoria Jurídica

Ref.: AJ_21D371_xsc_aga_pgc

Advocada de la Generalitat
Cap de l'Assessoria Jurídica

Ordre d'inserció al DOGC per a iniciatives aprovades pel Govern (expedient SIG)**Dades del subjecte ordenant ¹**

Nom Cognoms
Joaquim Clavaguera i Vilà

Càrrec
Secretari general

Departament impulsor
Justícia

Expedient SIG
SIG21JUS2219

Objecte

D'acord amb l'art. 12 del Decret 152/2020, de 29 de desembre, pel qual es regula el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, ORDENO la inserció al DOGC del document següent:

Decret llei /2021, de 14 de desembre, d'incorporació de les directives (UE) 2019/770 i 2019/771, relatives als contractes de subministrament de continguts i serveis digitals i als contractes de compravenda de béns, al llibre sisè del Codi civil de Catalunya.

SOL·LICITO:

- ☒ La publicació en el termini ordinari de dos dies hàbils a comptar de l'endemà de la data d'aprovació del Govern, d'acord amb l'article 14.2 del Decret 152/2020, de 29 de desembre.
- ☐ Altres supòsits (veieu nota al peu) ²

Data de publicació

Justificació

Informació requerida per l'EADOP

El document, respecte del qual s'ordena la inserció en el DOGC, té caràcter: (Camp obligatori)

- ☒ Normatiu ☐ No normatiu

Signatura

¹ D'acord amb l'article 13 del Decret 152/2020, de 29 de desembre: "13.1 La facultat per ordenar la inserció al DOGC dels documents de l'Administració de la Generalitat de Catalunya correspon indistintament a la persona titular del departament que els impulsi, o la persona titular de la secretaria general o de la secretaria sectorial del departament impulsor, o a les persones que estiguin autoritzades per les anteriors.

² D'acord amb l'article 14.2 del Decret 152/2020, de 29 de desembre: "Els documents que aprovi el Govern i es trametin al DOGC per a la seva publicació es publiquen en el termini ordinari de dos dies hàbils a comptar de l'endemà de la data d'aprovació del Govern, llevat que en l'ordre d'inserció es justifiqui un termini diferent".

Adicionalment, d'acord amb l'article 7.5 de la Llei 2/2007, del 5 de juny, del *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, la publicació de documents en el DOGC s'ha de fer en el termini màxim de 10 dies des de la recepció de l'ordre d'inserció.

Informació bàsica sobre protecció de dades del tractament "Gestió d'ordres d'inserció al DOGC"

Responsable del tractament: Entitat Autònoma del *Diari Oficial* i de Publicacions

Finalitat del tractament: gestió administrativa, comptable i fiscal de les ordres d'inserció de documents al DOGC i gestió del registre d'autoritats i personal facultat per trametre-les

Legitimació: missió realitzada en interès públic d'acord amb la Llei 2/2007, del 5 de juny, del *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*

Persones destinatàries: les dades es comunicaran a les persones encarregades de tractament que proveeixen els serveis TIC per compte del responsable del tractament. Les dades no es comunicaran a altres categories de persones destinatàries, excepte en els casos previstos per la llei

Drets de les persones interessades: podeu sol·licitar l'accés i la rectificació de les vostres dades, així com la supressió o la limitació del tractament quan sigui procedent. Procediment per exercir els vostres drets a la [pàgina web de l'EADOP](#)

Informació addicional: [enllaç](#)

00042 16.12.21 025385

CVE-DOGC-A-21348081-2021

NUM. DE FULL

NUM. D'ENTRADA

DISPOSICIONS GENERALS**DEPARTAMENT DE LA PRESIDÈNCIA**

DECRET LLEI 27/2021, de 14 de desembre, d'incorporació de les directives (UE) 2019/770 i 2019/771, relatives als contractes de subministrament de continguts i serveis digitals i als contractes de compravenda de béns, al llibre sisè del Codi civil de Catalunya.

El president de la Generalitat de Catalunya

L'article 67.6.a de l'Estatut preveu que els decrets llei siguin promulgats, en nom del rei, pel president o presidenta de la Generalitat.

D'acord amb això, promulgo el següent

DECRET LLEI**Exposició de motius****I. Competència**

D'acord amb l'article 129 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, Catalunya té competència exclusiva en matèria de dret civil, amb l'excepció de les matèries reservades en exclusiva a l'Estat i especificades a l'article 149.1.8.a de la Constitució espanyola. Aquesta competència exclusiva ha estat recentment reconeguda per la STC 132/2019, que es pronuncia sobre la constitucionalitat de la Llei 3/2017, de 15 de febrer, del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, relatiu a les obligacions i els contractes. En ús d'aquesta competència, i amb la doble finalitat d'adequar el dret civil català al dret europeu i continuar la tasca de posada al dia i modernització del dret català de contractes, inclosos els contractes de consum, el legislador català transposa en aquest decret llei sengles directives (UE) del Parlament Europeu i del Consell, de 20 de maig de 2019: la 2019/770, relativa a determinats aspectes dels contractes de subministrament de continguts i serveis digitals, i la 2019/771, relativa a determinats aspectes dels contractes de compravenda de béns. La competència del legislador català per a efectuar la transposició de les directives a l'ordenament jurídic català no és discutida perquè la matèria de què tracten és de competència exclusiva.

II. Habilitació al Govern

Les directives europees preveuen que les normes nacionals resultants de la seva transposició s'han d'aplicar a partir de l'1 de gener de 2022 als contractes conclousos a partir d'aquesta data i, en relació amb els continguts o serveis digitals –llevat d'alguna excepció, com ara la referida a la modificació prevista en l'article 621-70–, també als subministrats a partir d'aquesta data encara que s'haguessin contractat abans. Atesa la urgència de la transposició, l'instrument normatiu que millor permet la celeritat requerida per evitar l'incompliment del deure de transposició és el decret llei, que és el que s'adopta per establir el règim jurídic de la conformitat en el contracte de compravenda i el del lliurament i la conformitat en el contractes de subministrament de continguts i serveis digitals.

III. Estructura

La transposició de les directives en el llibre sisè del Codi civil de Catalunya condiona i delimita l'abast de les reformes. La transposició de la Directiva (UE) 2019/771 ha exigit reformar els preceptes de la secció primera

del capítol I, a propòsit de la compravenda, sense alternar-ne les subseccions. Per contra, per a la transposició de la Directiva (UE) 2019/770 al Codi civil de Catalunya ha semblat oportú i convenient la creació d'una nova secció quarta dins d'aquest mateix capítol en què regular el subministrament de continguts i serveis digitals. La referència genèrica i abstracta al subministrament esmentat, arran la diversitat de tipus contractuals que poden vehicular aquesta adquisició o servei, és una manera d'evitar reproduir les normes de transposició de la directiva per a cada modalitat de contracte, distint de la compravenda, que tingui per objecte qualsevol d'aquells elements digitals. Si aquesta nova secció quarta del capítol I no s'ha ubicat immediatament després de la regulació de la compravenda ha estat pel desig d'evitar enutjosos canvis de numeració en l'articulat d'una norma –l'esmentada Llei 3/2017, de 15 de febrer– l'aprovació de la qual és encara molt recent. Això cal entendre-ho sens perjudici, si escau, d'una futura harmonització.

IV. Contingut

La nova regulació gira entorn de les obligacions del venedor o subministrador de continguts i serveis digitals pel que fa a la conformitat al contracte, el lliurament o subministrament, els remeis de les parts contractuals i la modificació dels continguts o dels serveis digitals. L'àmbit subjectiu d'aplicació de les directives es limita als contractes de consum però, sens perjudici de determinades normes que sí que són específiques per als contractes conclosos amb consumidors. En aquesta línia, la secció primera del llibre sisè del Codi civil de Catalunya opta per generalitzar les seves regles a qualsevol contractant, amb el benentès que aquelles només tenen caràcter imperatiu quan hi intervé un consumidor. Es tracta, en realitat, d'una semi-imperativitat perquè sempre ha d'ésser possible el pacte en contrari en benefici seu.

La correcta integració de la Directiva (UE) 2019/771 en la regulació preexistent ha exigut fer modificacions de diferent abast. De vegades, ha calgut fer normes més precises com, per exemple, en relació amb els criteris de conformitat, els efectes de la notificació, els remeis dels contractants o el coneixement i el pacte d'exclusió d'algun dels requisits sobre la conformitat. Altres vegades, ha estat necessari introduir regles noves, en particular pel que fa a la suspensió del termini de responsabilitat del venedor o, a propòsit dels drets de propietat intel·lectual de tercers en la compravenda de consum, en la conformitat jurídica. Només excepcionalment s'ha suprimit completament alguna regla prèvia perquè era contrària a la directiva, com ara la que preveia la correcció del compliment a iniciativa del venedor de l'antic l'article 621-39. Addicionalment, s'ha redefinit l'objecte de la compravenda per a incloure expressament els béns immaterials que no són drets, com ara el *software*, i que tampoc no estan expressament esmentats en l'article 511-1 i 2 del llibre cinquè.

Contràriament, la transposició de la Directiva (UE) 2019/770 al Codi civil de Catalunya ha exigut incorporar una regulació de bell nou, sens perjudici d'incloure una remissió a les normes de la secció primera sempre que això sigui compatible amb la naturalesa del contracte. Convé assenyalar dues particularitats. Una és que la contraprestació a l'ús dels continguts o serveis digitals pot consistir a facilitar dades personals en els termes que imposa el Reglament (UE) 2016/679. No es preveu expressament, però tampoc no es descarta, que les dades siguin d'un altre tipus i, llavors, existirà contracte oneros sempre que es compleixin tots els requisits d'acord amb les normes generals relatives als elements i la formació del contracte aplicables a Catalunya. L'altra particularitat és que sempre que l'adquirent dels serveis o continguts digitals revoqui el consentiment al tractament de les dades que facilita, d'acord amb el Reglament (UE) 2016/679, el subministrador pot desistir de continuar prestant el servei.

a) Els terminis de garantia i responsabilitat

Per bé que ambdues directives són d'harmonització plena, el legislador europeu deixa marge al legislador nacional per a intervenir en els terminis de garantia i de responsabilitat. En la Directiva (UE) 2019/771, el venedor respon de la manca de conformitat que existeixi en el moment del lliurament del bé, tant si és en un o en diferents actes de subministrament, i que es manifesti en el termini de dos anys. És així fins i tot si es tracta de béns intel·ligents, és a dir, béns que incorporen elements digitals. Els estats poden mantenir o adoptar terminis que vagin més enllà d'aquests dos anys i ara a Catalunya aquest termini s'estableix en tres anys. La regulació europea protegeix molt el consumidor, en particular, en relació amb el lliurament de béns amb elements digitals amb subministrament continuat quan el contracte té una durada inferior als dos anys perquè, en aquest cas, el termini de garantia s'estén a dos anys o més, segons decideixin ampliar-lo els estats membres. En el dret català, en l'actualitat, aquest termini s'estén als tres anys, sense distingir si el contracte és de consum o no ho és. Si en aquest tipus de béns els continguts digitals són de subministrament continuat al llarg de més de tres anys, el venedor respon per qualsevol defecte que es produeixi o manifesti al llarg de tot el període contractual.

En la compravenda de consum només s'admet el pacte de reducció del termini quan l'objecte és un bé de segona mà, però en cap cas el termini pot ser inferior a un any.

Pel que fa als contractes de continguts o serveis digitals que se subministren en un únic acte o en un seguit

d'actes individuals, d'acord amb la Directiva (UE) 2019/770, s'adopta una regulació lleugerament diferent. La norma estableix que no hi ha termini de conformitat, però els estats membres sí que el poden imposar. En aquest cas, el termini no pot ésser inferior a dos anys a partir de cada acte de lliurament. Aquest termini de dos anys és també el que preveu ara el dret català. Si el subministrament d'elements digitals és continuu, el termini de responsabilitat coincideix amb la durada del contracte.

b) La notificació de la manca de conformitat

La introducció o el manteniment en els drets nacionals d'un termini de notificació per denunciar la manca de conformitat, com a requisit perquè el consumidor pugui fer valer els seus drets, també té una regulació diferent en totes dues directives. La Directiva (UE) 2019/771 no imposa aquest deure, però la Directiva (UE) 2019/770 prohibeix expressament que l'exercici dels drets del consumidor depengui de la notificació al subministrador dels continguts o serveis digitals. Per tant, per coherència, el legislador català prescindeix d'aquest requisit. Això no obstant, atès que en la regulació del contracte de compravenda la notificació té la funció d'informar el venedor de la manca de conformitat, s'introdueix l'exigència que el comprador hagi d'indemnitzar els danys que li causi una notificació retardada, en els termes previstos per l'article 621-29.

c) Les presumpcions de manca de conformitat

La Directiva (UE) 2019/771 ofereix als estats membres la possibilitat d'ampliar la presumpció *iuris tantum* de preexistència de la manca de conformitat en el moment del lliurament. L'any previst en aquesta directiva per als contractes de consum obliga a modificar el termini de sis mesos actual que, com a regla general, el legislador català amplia ara a dos anys. Quant al subministrament de continguts i serveis digitals en actes individuals de lliurament, el termini d'un any previst en la Directiva (UE) 2019/770 és immodificable. Si el subministrament d'elements digitals (incorporats o no en béns) és continuat, la presumpció regeix durant tot el termini de responsabilitat del venedor o subministrador, això és, durant tot el temps en què l'objecte de la prestació roman en llur esfera d'influència. En els contractes de consum, les parts no poden excloure aquestes presumpcions ni els terminis previstos legalment per fer-les valer.

d) Terminis d'exercici dels remeis

Les dues directives distingeixen entre terminis de responsabilitat i terminis de prescripció dels remeis concrets a disposició del consumidor, però la regulació tant de la durada com de la determinació dels dies *a quo* del termini d'exercici dels remeis es deixa a la consideració dels estats membres. No s'ha considerat convenient introduir cap modificació respecte de la regulació precedent, de manera que el termini de prescripció continua essent de tres anys a comptar des de la manifestació de la manca de conformitat, termini que permet folgadoament l'exercici dels drets reconeguts als consumidors, tal com exigeixen les dues directives objecte de transposició. A vegades, aquest termini és de caducitat.

Atesa la necessitat extraordinària i urgent a què habilita la figura del decret llei, en els termes que preveu l'article 38 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern;

En ús de l'autorització que em confereix l'article 64 del Estatut d'autonomia de Catalunya, a proposta de la consellera de Justícia, i amb la deliberació prèvia del Govern,

Decreto:

Article 1. Modificació dels articles 621-2, 621-3, 621-10, 621-20, 621-21, 621-23, 621-24, 621-25, 621-26, 621-27, 621-28, 621-29, 621-30, 621-37, 621-38, 621-39, 621-40, 621-41, 621-42, 621-43 i 621-44 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya.

1. Es modifica l'article 621-2 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-2. Compravenda de consum

1. La compravenda és de consum si el venedor actua en l'àmbit de la seva activitat empresarial o professional i el comprador, amb un propòsit principalment aliè a aquestes activitats.

CVE-DOGC-A-21348081-2021

2. En la compravenda de consum, les normes del present capítol són imperatives. En conseqüència, és ineficax qualsevol pacte, clàusula o estipulació que les modifiqui en perjudici del comprador.

2. Es modifica l'article 621-3 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-3. Objecte

1. El contracte de compravenda té per objecte els béns materials o immaterials, inclosos els futurs, els que hagin d'ésser produïts, manufacturats o fabricats, i els que incorporen o estiguin interconnectats a continguts o serveis digitals.

2. S'entén per:

a) Contingut digital: les dades produïdes i subministrades en format digital.

b) Servei digital: servei que permet al comprador crear, tractar, emmagatzemar o consultar dades en format digital, o que permet compartir dades en format digital carregades o creades pel mateix comprador o altres usuaris d'aquest servei, o interactuar de qualsevol altra manera amb aquestes dades.

c) Bé amb elements digitals: bé que incorpora continguts o serveis digitals, o està interconnectat amb ells de tal manera que si hi manquen no pot desenvolupar les seves funcions.

3. Quan l'objecte del contracte és un bé amb elements digitals, es presumeix que aquests elements estan compresos en el contracte de compravenda, amb independència que siguin subministrats pel venedor o per un tercer.

3. Es modifica l'article 621-10 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-10. Obligació de lliurament

1. El venedor compleix l'obligació de lliurament quan transmet al comprador la possessió del bé o el posa a la seva disposició. En cas d'un bé amb elements digitals, el lliurament es produeix en el moment en què els elements digitals són accessibles, si aquest moment és posterior a l'acte de lliurament del bé.

2. Si el contracte té com a objecte un bé moble posseïble i no en preveu el transport, per a complir l'obligació de lliurament és suficient posar-lo a disposició del comprador o de la persona acordada en el contracte o autoritzada pel comprador per a prendre'n possessió.

3. Si el contracte preveu el transport a càrrec del venedor, aquest compleix la seva obligació amb el lliurament del bé, d'acord amb el que estableix l'apartat 1.

4. Si el contracte preveu el transport a càrrec del comprador o aquest opta per un portador diferent del proposat pel venedor, el venedor compleix la seva obligació amb el lliurament al primer portador i amb la tramesa al comprador dels documents necessaris per a rebre el bé.

5. Si el contracte estableix que el venedor només ha de lliurar els documents representatius del bé, el venedor compleix la seva obligació quan els lliura al comprador.

4. Es modifica l'article 621-20 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-20. Criteris per a determinar la conformitat

1. El bé és conforme al contracte si compleix els requisits següents:

a) Ésser lliurat en la quantitat, ser del tipus i presentar la qualitat, les prestacions, la funcionalitat, la compatibilitat, la interoperabilitat i qualsevol altra característica prevista al contracte.

b) Ésser lliurat amb l'empaquetatge o envasament acordats.

c) Ésser subministrat amb els accessoris, les instruccions i altres documents estipulats en el contracte.

d) Ésser subministrat amb les actualitzacions pactades.

2. La conformitat exigeix, a més del compliment dels requisits establerts per l'apartat 1 i llevat que s'hagi pactat altrament o que per les circumstàncies del cas algun d'aquests criteris no sigui aplicable, que el bé:

a) Sigui apte per als fins als quals normalment es destinen béns del mateix tipus, tenint en compte les normes aplicables, específicament, les normes tècniques i els codis de conducta de la indústria del sector.

b) Es lliuri en la quantitat i presenti les qualitats i altres característiques, particularment quant a la durabilitat, funcionalitat, interoperabilitat, compatibilitat i seguretat, que presenten normalment béns del mateix tipus i que el comprador pot raonablement esperar, atesa la naturalesa del bé i les declaracions públiques fetes pel venedor o per tercers d'acord amb el que estableix l'article 621-25.

c) Presenti la qualitat i es correspongui amb la descripció de la mostra o model que el venedor hagi facilitat al comprador abans de la conclusió del contracte.

d) Estigui embalat o envasat de la manera habitual o, si escau, de manera adequada per a conservar i protegir el bé o donar-hi la destinació que correspongui i es lliuri amb els accessoris i documents que el comprador pot raonablement esperar rebre.

3. S'entén per:

a) Compatibilitat: la capacitat dels continguts o serveis digitals de funcionar amb els aparells o programes amb què s'utilitzen normalment els continguts digitals del mateix tipus sense necessitat de convertir els continguts o serveis digitals.

b) Funcionalitat: la capacitat dels continguts o serveis digitals de realitzar les seves funcions tenint en compte la seva finalitat.

c) Interoperabilitat: la capacitat dels continguts o serveis digitals de funcionar amb aparells o programes diferents d'aquells amb els que s'utilitzen normalment els continguts o serveis digitals del mateix tipus.

4. En la compravenda de consum no hi ha manca de conformitat, en relació amb els requisits que estableix l'apartat 2, quan el venedor ha informat específicament, abans de la conclusió del contracte, que una determinada característica del bé s'aparta d'aquells requisits i el comprador ha acceptat la divergència, de forma expressa i per separat, en el moment de la conclusió del contracte.

5. Si el bé no és apte per als fins específics manifestats pel comprador al venedor, hi ha manca de conformitat només si el venedor va acceptar la idoneïtat del bé per a aquells fins, abans o en el moment de la conclusió del contracte.

6. En el cas de béns amb elements digitals, el venedor ha de vetllar perquè es comuniquin i se subministren al comprador les actualitzacions, incloses les relatives a la seguretat, que siguin necessàries per a mantenir els béns en conformitat, durant un dels dos períodes següents:

a) Si el contracte estableix un únic acte de subministrament de l'element digital, el període és el que el comprador pot raonablement esperar tenint en compte el tipus i la finalitat dels béns i els elements digitals i la naturalesa del contracte; o

b) Si el contracte preveu el subministrament continuat dels elements digitals durant un període, aquest és l'assenyalat per l'article 621-23.1, quan la durada del contracte és inferior a tres anys, o l'assenyalat per l'article 621-23.2 si és superior.

5. Es modifica l'article 621-21 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-21. Conformitat en la instal·lació

1. Qualsevol manca de conformitat derivada d'una instal·lació incorrecta es considera una manca de conformitat del bé si la instal·lació:

a) Formava part del contracte de compravenda i va ésser realitzada pel venedor o sota la seva responsabilitat;

o

b) Va ésser realitzada pel comprador seguint les instruccions del venedor o del proveïdor dels elements digitals.

2. Si el comprador no instal·la en un termini raonable les actualitzacions proporcionades d'acord amb el que estableix l'article 621-20.6, el venedor no és responsable de cap manca de conformitat causada únicament per la manca d'actualització sempre que:

a) Hagués informat el comprador de la disponibilitat de l'actualització i de les conseqüències en cas de no instal·lar-la;

b) El fet que la manca d'instal·lació o la instal·lació incorrecta no obeeixi a les deficiències en les instruccions d'instal·lació facilitades al comprador.

6. Es modifica l'article 621-23 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-23. Exigència i terminis de la conformitat

1. El venedor respon de la manca de conformitat que existeixi en el moment del lliurament del bé o de la seva completa instal·lació i es manifesti durant els tres anys següents. En el cas de l'article 621-21.1.b, aquest termini es computa a partir del moment en què raonablement es podria entendre feta la instal·lació.

2. En el cas de compravenda de béns amb elements digitals de subministrament continuat durant un període superior als tres anys, el venedor respon per la manca de conformitat que es manifesti durant tot el període.

3. El venedor respon de la manca de conformitat del bé reparat o substituït, durant l'any següent a la reparació o a la substitució, sempre que la causa de la manca de conformitat sigui la mateixa causa inicial. Correspon al venedor demostrar que no hi ha identitat de causa.

4. En el cas de compravenda de consum, els pactes de reducció del termini només són vàlids respecte de béns de segona mà i sempre que el termini sigui, com a mínim, d'un any a comptar des del lliurament del bé o de la seva completa instal·lació.

5. La reparació i la substitució del bé no conforme suspèn el transcurs del termini de responsabilitat del venedor des que el comprador posa el bé no conforme a la seva disposició i fins que el venedor li retorna, ja reparat, o li lliura el substituït.

6. El termini de responsabilitat per la manca de conformitat no s'aplica a la manca de conformitat per existència de drets o pretensions de tercers.

7. Es modifica l'article 621-24 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-24. Presumpcions de manca de conformitat

1. Es presumeix que la manca de conformitat manifestada en els dos anys posteriors al lliurament o a la instal·lació ja existia en aquell moment, llevat que això sigui incompatible amb la naturalesa del bé o el tipus de manca de conformitat.

2. En la compravenda de béns amb elements digitals de subministrament continuat, la presumpció de manca de conformitat dels elements digitals s'estén a tot el període assenyalat per l'article 621-23.

3. En la compravenda de consum de béns de segona mà el termini de presumpció és sempre d'un any, encara que s'hagi pactat la reducció del termini de responsabilitat del venedor.

4. El termini de dos anys a què fa referència l'apartat 1 es computa, en el cas de l'article 621-21.1.b, a partir del moment en què raonablement es podria entendre feta la instal·lació.

8. Es modifica l'article 621-25 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-25. Manifestacions públiques prèvies a la conclusió del contracte

1. D'acord amb l'article 621-20.2.c, el venedor respon de la manca de conformitat derivada de les manifestacions públiques fetes per ell mateix o per un tercer que estigui legitimat per a actuar per compte seu, llevat dels casos en els quals:

- a) El comprador conegui o pugui raonablement conèixer la incorrecció.
- b) El venedor hagi rectificat les manifestacions fetes abans de concloure el contracte de manera cognoscible per al comprador o destinatari de la manifestació corregida.
- c) Les manifestacions fetes no puguin haver influït sobre la decisió de comprar.

2. En la compravenda de consum, el venedor també respon per la manca de conformitat derivada de les manifestacions públiques fetes per qualsevol tercer que hagi intervingut en la cadena de comercialització, incloent-hi la publicitat o etiquetatge del bé, llevat que en el moment de concloure el contracte no les coneguéssin i no fos raonable esperar que les hagués de conèixer.

3. En la compravenda de consum no regeix el que regula l'apartat 1.a).

9. Es modifica l'article 621-26 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-26. Coneixement de la manca de conformitat pel comprador

1. El venedor no respon de la manca de conformitat que el comprador conegui o que no podia raonablement ignorar en el moment de concloure el contracte, llevat dels casos d'ocultació dolosa, negligència greu o que hagi assumit la garantia de conformitat.

2. El que estableix l'apartat anterior s'entén sense perjudici del que estableix l'article 621-20.4 per a la compravenda de consum.

10. Es modifica l'article 621-27 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-27. Manca de conformitat imputable al comprador

El venedor no respon de la manca de conformitat que resulti d'haver seguit les instruccions del comprador o d'haver emprat materials facilitats per aquest, sempre que prèviament l'hagi advertir expressament dels perills i les conseqüències que se'n puguin derivar.

11. Es modifica l'article 621-28 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-28. Examen del bé venut

1. El comprador ha d'examinar el bé lliurat o posat a la seva disposició o fer-lo examinar en el termini pactat o en un termini tan breu com sigui possible i adequat a les circumstàncies.

2. Si segons el contracte el bé ha d'ésser transportat, l'examen del bé s'entén ajornat al moment en què aquest hagi arribat a la seva destinació, llevat de pacte en contra.

3. Si durant el transport del bé el comprador canvia la seva destinació o el reexpedeix sense haver tingut una oportunitat raonable d'examinar-lo i en el moment de la conclusió del contracte el venedor coneixia o podia raonablement haver conegut aquesta circumstància, l'examen es pot ajornar al moment d'arribada del bé a la seva destinació.

4. Aquest article no s'aplica a la compravenda de consum.

12. Es modifica l'article 621-29 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-29. Notificació i coneixement de la manca de conformitat

1. El comprador ha de notificar i descriure al venedor sense dilació indeguda qualsevol manca de conformitat del bé.
2. El comprador no perd el dret a invocar la manca de conformitat si no la notifica d'acord amb el que estableix l'apartat 1. Tanmateix, respon dels danys i perjudicis derivats del retard en la notificació.
3. El comprador no respon dels danys i perjudicis derivats del retard en la notificació de la manca de conformitat si es refereix a fets que el venedor coneixia o no podia ignorar i que no va revelar al comprador, o si el venedor en va garantir expressament la conformitat.

13. Es modifica l'article 621-30 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-30. Drets o pretensions de tercers

1. Els béns han d'estar lliures de drets o pretensions raonablement fonamentades de tercers que no derivin del contracte de compravenda. Les restriccions resultants de l'existència de drets o pretensions de tercers sobre les quals no s'hagi contractat impliquen manca de conformitat i el comprador té dret als remeis corresponents.
2. El venedor no respon si el comprador coneixia o no podia raonablement desconèixer l'existència de drets o pretensions raonablement fonamentades de tercers en el moment de concloure el contracte, llevat dels casos d'ocultació dolosa, negligència greu o que hagi assumit la garantia de conformitat.
3. En la compravenda de consum, el venedor ha d'informar específicament, abans de la conclusió del contracte, de qualsevol restricció que impedeixi la utilització dels béns d'acord amb els requisits de conformitat, com a conseqüència de l'existència de drets o pretensions raonablement fonamentades de tercers, en particular dels drets de propietat intel·lectual, i el comprador les ha d'acceptar de forma expressa i per separat en el moment de la conclusió del contracte.
4. El venedor respon si els drets o pretensions raonablement fonamentades de tercers són conseqüència dels seus actes propis posteriors a la conclusió del contracte.

14. Es modifica l'article 621-37 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-37. Remeis

1. El comprador i el venedor, en cas d'incompliment de les obligacions de l'altra part contractant, poden:
  - a) Exigir el compliment específic, d'acord amb el contracte, que, en el cas del comprador, inclou la reparació, la substitució del bé no conforme o qualsevol altra mesura de correcció de la manca de conformitat.
  - b) Suspendre el compliment de les respectives obligacions.
  - c) Resoldre el contracte.
  - d) Reduir el preu, en el cas del comprador.
  - e) Reclamar una indemnització per danys i perjudicis.
2. El comprador i el venedor poden acumular tots els remeis que no siguin incompatibles i, en tot cas, els poden acumular amb la indemnització per danys i perjudicis.

3. Si el venedor no pot lliurar el bé per causes imputables al comprador, s'aplica l'article 621-16.

4. El comprador o el venedor que ha provocat l'incompliment de l'altra part no pot recórrer a cap dels remeis que estableix aquest article, sens perjudici d'allò establert per l'article 621-27 en cas de manca de conformitat.

15. Es modifica l'article 621-38 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-38. Compliment específic

1. El compliment específic no faculta el venedor a reclamar cap cost addicional.

2. Si el bé no és conforme al contracte, el comprador pot triar entre la reparació o la substitució del bé, llevat que el remei elegit sigui impossible o si els costos que se'n deriven són desproporcionats en comparació amb els que es deriven del remei alternatiu, ateses totes les circumstàncies i, en particular:

a) El valor que tindria el bé si hagués estat conforme al contracte;

b) La rellevància de la manca de conformitat;

c) Si és possible proporcionar el remei alternatiu sense inconvenients per al comprador.

3. El venedor ha de dur a terme la reparació o la substitució del bé en un termini raonable des que el comprador l'ha informat de la manca de conformitat i ha posat a disposició el bé, sense inconvenients significatius per al comprador, atesa la naturalesa del bé i la finalitat a què el destini.

4. El venedor ha d'assumir totes les despeses necessàries per a la posada en conformitat, incloses les de transport. Si el bé ha estat instal·lat de forma coherent amb la seva naturalesa i finalitat i, posteriorment, resulta no conforme, les despeses que se'n deriven són també a càrrec del venedor quan la reparació o substitució requereixen la seva retirada i la subsegüent instal·lació del bé substituït.

5. Si el venedor no posa els béns en conformitat d'acord amb el que estableix l'apartat 4, ho pot fer el comprador o un tercer a càrrec del venedor.

6. El comprador no està obligat a pagar cap import derivat de l'ús normal dels béns substituïts durant el període previ a la seva substitució.

7. El venedor es pot negar al compliment específic si és impossible, ha esdevingut il·lícit, o si els costos que se'n deriven, inclosos els de transport, són desproporcionats respecte al benefici que n'obtindria el comprador, segons les regles de les lletres a) i b) de l'apartat 2.

16. Es modifica l'article 621-39 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-39. Suspensió del compliment de les obligacions

1. El comprador i el venedor poden suspendre, totalment o parcialment, el compliment de les obligacions respectives en els casos següents:

a) Si han de complir llur obligació al mateix temps o després que l'altra part hagi complert les seves, i aquesta no les compleix.

b) Si han de complir llur obligació abans que l'altra part, tenen motius raonables per a creure que l'altra part no complirà les seves obligacions i li notifiquen la suspensió.

2. El comprador sempre pot suspendre el pagament de tot o part del preu fins que el venedor no compleixi les obligacions derivades de la posada en conformitat del bé.

17. Es modifica l'article 621-40 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-40. Reducció del preu i resolució del contracte per manca de conformitat

1. Si el bé no és conforme al contracte, el comprador pot exigir la reducció del preu o la resolució del contracte, d'acord amb el que estableixen els articles següents, en qualsevol d'aquests supòsits:

a) Si el venedor no ha reparat o substituït el bé, s'ha negat a fer-ho o no ho ha fet d'acord amb el que estableix l'article 621-38.3 a) i b).

b) Si el venedor ha reparat o substituït el bé però persisteix la manca de conformitat.

c) La manca de conformitat és tan greu que justifica directament l'opció d'exigir la reducció del preu o la resolució del contracte.

2. Si la compravenda té per objecte diversos béns i només algun o alguns no són conformes al contracte, el comprador el pot resoldre parcialment. La resolució parcial afecta també els béns adquirits conjuntament amb el bé no conforme, si és raonable entendre que el comprador no els vol conservar sense aquell. El comprador només pot resoldre totalment el contracte si consta clarament que no hauria efectuat la compra sense el bé afectat per la manca de conformitat.

3. El comprador no pot resoldre el contracte si la manca de conformitat és lleu. En la compravenda de consum correspon al venedor demostrar que la manca de conformitat és lleu.

18. Es modifica l'article 621-41 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-41. Reducció del preu i càlcul

1. La reducció del preu ha d'ésser proporcional a la diferència entre el valor del bé en el moment del seu lliurament i el que tindria si fos conforme al contracte.

2. Si el contracte té per objecte un bé amb elements digitals que s'han de subministrar de manera contínua i aquests elements no són conformes, la reducció del preu s'aplica al període de durada de la manca de conformitat.

3. En les compravendes de consum, si la reducció del preu requereix realitzar un reembossament, s'ha de fer en el termini i en les condicions que estableix l'article 621-42.6.

19. Es modifica l'article 621-42 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-42. Resolució del contracte

1. A més dels supòsits establerts per l'article 621-40.1, les parts poden resoldre el contracte si l'incompliment de l'altra part és essencial. S'entén que l'incompliment és essencial si priva substancialment l'altra part d'allò a què tenia dret segons el contracte.

2. El retard en el compliment que no sigui essencial permet resoldre el contracte si el comprador o el venedor no compleixen en el termini addicional el que li hagi notificat l'altra part, que ha d'ésser adequat a les circumstàncies. El termini addicional es considera raonable si l'altra part no s'hi oposa sense dilació indeguda.

3. El contracte es pot resoldre anticipadament si l'altra part declara o evidencia de qualsevol altra manera l'incompliment essencial de les seves obligacions.

4. La facultat de resolució del contracte s'exerceix per mitjà d'una notificació a l'altra part, llevat que en el moment de notificar el termini addicional a què fa referència l'apartat 2 s'hagi establert que la resolució és automàtica al seu venciment.

5. La resolució del contracte comporta la restitució dels béns a càrrec de la part que l'ha incomplert. El venedor ha de reembossar el preu al comprador quan hagi rebut els béns o quan el comprador aporti una prova d'haver-los retornat.

6. En la compravenda de consum, el venedor ha de reembossar el preu sense demora injustificada i, en qualsevol cas, en un termini de catorze dies a comptar des del moment que estableix l'apartat anterior. El reembossament s'efectuarà a través del mateix mitjà de pagament utilitzat pel comprador per al pagament del preu, llevat de voluntat contrària d'aquest i sempre que no comporti cap despesa. El venedor no pot imposar al comprador cap recàrrec derivat del reembossament.

20. Es modifica l'article 621-43 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-43. Remeis del comprador en cas de drets i pretensions de tercers

El comprador, en el cas regulat per l'article 621-30, pot exercir els remeis que estableix aquesta subsecció.

21. Es modifica l'article 621-44 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

Article 621-44. Terminis d'extinció dels remeis

1. Les pretensions i accions derivades dels remeis que aquesta subsecció estableix a favor del comprador i del venedor s'extingeixen en el termini de tres anys, llevat que la llei fixi un altre termini.
2. El còmput del termini que estableix l'apartat 1 s'inicia en el moment en què es poden exercir les accions o pretensions de la part de què es tracti.
3. En cas de manca de conformitat, el còmput del termini que estableix l'apartat 1 s'inicia en el moment en què el comprador coneix o pot conèixer la manca de conformitat.
4. La reparació i la substitució del bé no conforme suspenen el transcurs del termini d'extinció dels remeis des que el comprador posa el bé no conforme a la seva disposició i fins que el venedor li retorna, ja reparat, o li lliura el substitut, o es constata que ambdues opcions esdevenen impossibles.

Article 2. S'incorpora una secció quarta al capítol I del títol II del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, que resta redactada de la manera següent:

Secció quarta. Subministrament de continguts i serveis digitals

Article 621-67. Àmbit d'aplicació

1. Les normes d'aquesta secció s'apliquen als contractes onerosos en virtut dels quals una part s'obliga a subministrar continguts o serveis digitals i l'altra a pagar un preu en diners o a facilitar les seves dades per a finalitats diferents de les necessàries per a possibilitar el compliment de les obligacions del subministrador o perquè aquest compleixi els requisits legals exigibles.
2. En allò no regulat per aquesta secció, s'apliquen les normes de la secció primera d'aquest capítol, en la mesura que siguin compatibles amb la naturalesa del contracte.
3. En els contractes de consum, les normes de la present secció són imperatives. En conseqüència, és ineficax qualsevol pacte, clàusula o estipulació que les modifiqui en perjudici de l'adquirent.

Article 621-68. Objecte

1. S'entén per continguts i serveis digitals el que estableix l'article 621-3.2.

2. Les normes de la present secció també s'apliquen a tot suport material que serveixi exclusivament com a portador de continguts digitals, llevat del que estableixen els articles 621-69 i 621-77.1.

Article 621-69. Posada a disposició dels continguts o serveis digitals

1. El subministrador ha de posar a disposició de l'adquirent els continguts o els serveis digitals.

2. L'obligació de posar a disposició es compleix quan:

a) El contingut digital o qualsevol mitjà per accedir-hi o descarregar-lo hagi estat posat a disposició o sigui accessible per a l'adquirent, o sigui accessible per a realitzar la instal·lació física o virtual que aquest hagi escollit.

b) El servei digital sigui accessible per a l'adquirent o sigui accessible per a realitzar la instal·lació física o virtual que aquest hagi escollit.

3. El subministrador ha de posar a disposició de l'adquirent els continguts o els serveis digitals de manera immediata a la conclusió del contracte, llevat de pacte en contra.

Article 621-70. Modificació dels continguts o serveis digitals

1. Si el contracte estableix que el subministrament dels continguts o serveis digitals o el seu accés per part de l'adquirent s'ha de garantir durant un període de temps determinat, el subministrador pot modificar-los, malgrat no sigui necessari per mantenir-ne la conformitat, si es compleixen els requisits següents:

a) El contracte ha previst la possibilitat de realitzar aquesta modificació i expressa les causes justificades que la permeten.

b) La modificació es realitza sense costos addicionals per a l'adquirent.

c) L'adquirent ha estat informat de manera clara, comprensible i amb una antelació raonable sobre les característiques i el moment de la modificació, així com de la possibilitat de mantenir els continguts o els serveis digitals sense aquesta modificació i de la facultat de resoldre el contracte en el cas establert per l'apartat 2 d'aquest article.

2. L'adquirent pot resoldre el contracte, sense cap cost, si la modificació no li permet accedir o utilitzar els continguts o els serveis digitals, llevat que l'afectació sigui lleu. El termini per a resoldre el contracte és de trenta dies a partir de la recepció de la informació a què fa referència la lletra c) de l'apartat 1 d'aquest article, o a partir del moment en què el subministrador modifiqui els continguts o els serveis digitals, en cas que sigui posterior.

3. L'adquirent no pot resoldre el contracte si el subministrador li facilita el manteniment, sense costos addicionals, els continguts o els serveis digitals sense la modificació i aquests continuen essent conformes al contracte.

Article 621-71. Criteris per a determinar la conformitat

Els continguts i serveis digitals han de ser conformes al contracte d'acord amb els criteris establerts per l'article 621-20 i se subministren en la versió més recent disponible en el moment de la conclusió del contracte. Les parts poden pactar, fins i tot en els contractes de consum, que la versió subministrada no sigui la més recent.

Article 621-72. Integració incorrecta dels continguts o serveis digitals

1. Qualsevol manca de conformitat derivada de la integració incorrecta dels continguts o serveis digitals en l'entorn digital de l'adquirent s'ha de considerar una manca de conformitat dels continguts o serveis digitals si:

a) Van ser integrats pel subministrador o sota la seva responsabilitat en virtut del mateix contracte de subministrament;

b) Van ser integrats per l'adquirent i la integració incorrecta va ser causada per les instruccions deficientes proporcionades pel subministrador.

Article 621-73. Termini de responsabilitat en el subministrament en acte únic o diversos actes individuals

1. Quan el subministrament es produeixi en un acte únic o en una sèrie d'actes individuals, el subministrador és responsable de qualsevol manca de conformitat dels continguts o serveis digitals que existeixi en el moment de la seva posada a disposició, llevat que la manca de conformitat sigui conseqüència de no haver facilitat les actualitzacions corresponents, cas en el qual és també responsable de la manca de conformitat que se'n derivi.
2. El subministrador respon de la manca de conformitat que es manifesti durant els dos anys següents a la posada a disposició o, en el cas de l'article 621-72, a la completa integració del bé.
3. En els contractes de consum, es presumeix que la manca de conformitat manifestada en l'any posterior a la posada a disposició ja existia en aquest moment.

Article 621-74. Termini de responsabilitat en el subministrament continuat durant un període

1. El subministrador és responsable de qualsevol manca de conformitat dels continguts o serveis digitals que es produeixi o es manifesti durant el període en què aquests s'han de subministrar.
2. En els contractes de consum es presumeix que el contingut o servei digital no es van prestar conformes al contracte si la manca de conformitat es manifesta durant el període del subministrament.

Article 621-75. Incompatibilitat amb l'entorn digital de l'adquirent

1. El subministrador no és responsable de la manca de conformitat si prova que l'entorn digital de l'adquirent no és compatible amb els requisits tècnics dels continguts o serveis digitals, si l'ha informat d'aquests requisits, de manera clara i comprensible, abans de la conclusió del contracte.
2. L'adquirent ha de cooperar amb el subministrador, de manera raonable i posant els mitjans tècnics disponibles menys intrusius per a ell, perquè aquell pugui determinar si la causa de la manca de conformitat dels continguts o serveis digitals és conseqüència de l'entorn digital de l'adquirent. Si aquest es nega a cooperar, la càrrega de la prova sobre l'existència de la manca de conformitat en el moment de la posada a disposició recau en l'adquirent.

Article 621-76. Reducció del preu i resolució del contracte per manca de conformitat

1. L'adquirent pot exigir una reducció proporcionada del preu quan els continguts o serveis digitals se subministren a canvi del pagament d'un preu, o la resolució del contracte, d'acord amb el que estableixen els articles següents, en qualsevol dels supòsits que estableix l'article 621-40.
2. L'adquirent no pot resoldre el contracte si la manca de conformitat és lleu quan els continguts o serveis digitals se subministren a canvi del pagament d'un preu.
3. Quan els continguts o serveis digitals se subministren a canvi del pagament d'un preu i durant un període de temps determinat, i aquests haguessin estat conformes durant un període anterior a la resolució del contracte, el subministrador ha de reembossar a l'adquirent només la part proporcional del preu pagat corresponent al període durant el qual els continguts o els serveis digitals no hagin estat conformes, així com la part del preu que l'adquirent hagi pagat per avançat de qualsevol període restant del contracte si aquest no s'hagués resolt.
4. Si la reducció del preu requereix realitzar un reembossament s'ha de fer en el termini i en les condicions que estableix l'article 621-77.3.
5. El subministrador no pot reclamar a l'adquirent el pagament de cap import per la utilització dels continguts o dels serveis digitals en el període previ a la resolució, durant el qual no hagin estat conformes.
6. L'adquirent pot resoldre el contracte per qualsevol manca de conformitat quan els continguts o serveis digitals s'hagin subministrat a canvi de les dades facilitades en els termes establerts per l'article 621-67.

Article 621-77. Resolució del contracte

1. Si el subministrador no ha posat a disposició de l'adquirent els continguts o els serveis digitals, l'adquirent li

ha de demanar que ho faci, llevat que el subministrador s'hi hagi negat o que el termini de compliment sigui essencial. En aquests casos, i també si no els subministra sense demora injustificada o en un període de temps addicional acordat expressament per les parts, l'adquirent pot resoldre el contracte.

2. En el cas de resolució del contracte per part de l'adquirent, el subministrador li ha de reembossar tots els imports pagats d'acord amb el contracte i ha de complir les obligacions que estableix el Reglament (UE) 2016/679, en relació amb les dades personals de l'adquirent.

3. El subministrador ha de reembossar el preu sense demora injustificada i, en qualsevol cas, en un termini de catorze dies a comptar des del moment en què hagi estat informat per l'adquirent de la seva decisió de resoldre el contracte. El reembossament s'ha d'efectuar a través del mateix mitjà de pagament utilitzat per l'adquirent per al pagament del preu, llevat de voluntat contrària d'aquest i sempre que no comporti cap despesa. El subministrador no pot imposar al comprador cap recàrrec derivat del reembossament.

4. El subministrador s'ha d'abstenir d'utilitzar qualsevol contingut diferent de les dades personals que l'adquirent li hagi facilitat o creat en ús dels continguts o serveis digitals subministrats, llevat que aquest contingut:

a) No tingui cap utilitat fora del context dels continguts o serveis digitals subministrats.

b) Estigui exclusivament relacionat amb l'activitat de l'adquirent durant l'ús dels continguts o serveis digitals subministrats.

c) Hagi estat agregat pel subministrador amb altres dades i no es pugui desagregar o només es pugui desagregar realitzant esforços desproporcionats.

d) O hagi estat generat conjuntament per l'adquirent i altres persones, i aquestes puguin continuar utilitzant-lo.

5. El subministrador ha de posar a disposició de l'adquirent, amb la petició prèvia d'aquest i llevat dels supòsits de les lletres a), b) i c) de l'apartat 4, els continguts que no siguin dades personals que l'adquirent hagi facilitat o creat en ús dels continguts o serveis digitals subministrats. L'adquirent té dret a recuperar aquests continguts digitals sense haver de pagar cap import, en un termini raonable i en un format utilitzat habitualment i que es pugui llegir electrònicament.

6. Després de la resolució del contracte, l'adquirent s'ha d'abstenir d'utilitzar els continguts o els serveis digitals i de posar-los a disposició de tercers. El subministrador pot impedir qualsevol ús posterior dels continguts o serveis digitals per part de l'adquirent, en particular fent-los-hi inacessibles o inhabilitant el seu compte d'usuari, sense perjudici del que estableix l'apartat 3.

7. Si els continguts digitals s'han subministrat en un suport material, l'adquirent, a sol·licitud i a càrrec del subministrador, en el termini de catorze dies des de la data en què va ser informat de la decisió de l'adquirent de resoldre el contracte, l'ha de retornar sense demora injustificada.

Article 621-78. Revocació del consentiment per part de l'adquirent dels continguts o serveis digitals

1. En cas que l'adquirent exerceixi el dret a revocar el consentiment o a oposar-se al tractament de les seves dades personals, en els termes del Reglament (UE) 2016/679, el subministrador que presta continguts o serveis digitals de manera continuada durant un període de temps, o en una sèrie d'actes individuals, pot desistir del contracte si aquest subministrament es troba pendent d'execució en tot o en part.

2. El subministrador no pot reclamar a l'adquirent cap indemnització pels danys i perjudicis que pugui causar-li l'exercici dels drets esmentats.

Disposicions transitòries

Primera

Contractes de compravenda conclosos a l'empara de la regulació anterior

Els contractes conclosos abans de l'entrada en vigor d'aquest Decret llei es regeixen íntegrament per les normes vigents en el moment de la seva conclusió.

CVE-DOGC-A-21348081-2021

Segona

Subministrament de continguts i serveis digitals

Les normes del present Decret llei s'apliquen al subministrament de continguts i serveis digitals que es produeixin a partir de la data de la seva entrada en vigor. L'article 621-70 només és aplicable als contractes conclosos a partir d'aquesta mateixa data.

Disposició final

Entrada en vigor

Aquest decret llei entra en vigor el dia 1 de gener de 2022.

Per tant, ordeno que tots els ciutadans als quals s'apliqui aquest decret llei cooperin a complir-lo i que els tribunals i les autoritats a qui pertorqui el facin complir.

Barcelona, 14 de desembre de 2021

Pere Aragonès i Garcia

President de la Generalitat de Catalunya

Lourdes Ciuró i Buldó

Consellera de Justícia

(21.348.081)